

BILTEN

Posavski alpinistični klub Številka 21, marec 2016

**ALPINIZEM,
GORNIŠTVO,
ŠPORTNO PLEZANJE**

BILTEN

Številka 21, marec 2016

UREDIL:

Nejc Povzek

NASLOVNICA:

Svoboda!

Foto: Andrej Trošt

BILTEN IZDAL

Posavski alpinistični klub

SPLETNA STRAN:

www.pak.si

Krško, marec 2016

UVODNIK	2
POSAVSKI ALPINIZEM V LETU 2015	4
POSAVSKO ŠPORTNO PLEZANJE V LETU 2015	7
PLEZALNI KROŽEK V BRESTANICI	13
PLEZALNI KROŽEK V BREŽICAH	16
UTRINKI IZ DNEVNIKOV MLADIH PLEZALCEV	19
Plezalni tabor v Arcu	19
Tridnevni tabor v Ospu	22
Poletne radosti družine Zorko	23
A gremo na ...?	26
Plezanje na Hvaru	27
Last climbing day of the year	28
Decembrsko uživanje na Majorki	32
Prva 8a	34
Zapadni greben	36
Prvomajska Paklenica	37
Kje si, Ines?	39
Vtisi z družinskega tabora v Ratečah	41
PAKovke še vedno rade plezamo	43
Izkušnja v Trapezu	45
V Velikem Draškem vrhu	47
Dve desetletji pozneje	48
Obertauern	50
Lepotica Julijcev	51

UVODNIK

Vsa minula leta sem imel ogromno idej in besed, ki bi jih lahko zložil v uvodnik. Letos, ko je to prvič uradno moja naloga, pa se kar nočejo preliti na navidezni papir, ki v vsej svoji belini boljši vame. Izraz je tako težek in zadržan kot počutje naveze v zgodnjem jutru pred kakšnim zahtevnim in negotovim vzponom, ko iz ust prihajajo le mantre, ki razdirajo neprijetno tišino, globoko v človeku pa leži tesnoba, ki jo bo, že visoko v steni, odgnala svetloba dneva. Po tako uspešnem klubskem letu, kot je bilo 2015, ni razloga za zaskrbljenost in negotove misli. Zaznamovano je bilo z rekordnim članstvom, rekordnim številom izpeljanih akcij, velikimi projekti prenove in sanacije plezalnih sten, rekordnim številom novih pripravnikov športnega plezanja in tistih, ki bi si želeli pogledati še kakšne večje stene. Množičnosti je sledila tudi kvaliteta. Po nekaj letih imamo znova dva kategorizirana športnika pri Olimpijskem komiteju Slovenije in to na obeh temeljnih področjih našega delovanja – alpinizmu in športnem plezanju. Izjemno leto je za nami tudi na področju dela z mladimi, ki smo ga temeljito reorganizirali in dvignili na višji nivo, tako v smislu poslovanja kot vsebine naših programov. Hvaležen sem vsem, ki svoj prosti čas namenjajo širjenju plezalne kulture med začetnike, mlade in tiste, ki so se s plezanjem srečali kasneje v življenju. Verjamem, da se zavedamo plemenitosti poslanstva našega dela in njegove pomembnosti za dobro družbe. Naš skupni cilj ostaja, da pogoje za tovrstno delo zagotavljamo še naprej.

Foto: Andrej Grmovšek

Nič ni namreč lepšega kot nasmejana in zadovoljna plezalna družčina, bodisi na plezalnem krožku, tečaju ali pa na zasluženem pivu po končani turi.

Presežki in rekordi pa na drugi strani pomenijo tudi breme. Predvsem breme pričakovanj. Skoraj četrstoletna zgodovina delovanja je vseskozi prinašala zadovoljstvo in uspehe, vedno odkrivala nove rešitve in poti, tudi skozi težja obdobja. Nekakšen imperativ je, da se dobro delo nadaljuje, kar pa v časih, ki jih živimo, še zdaleč ni samoumevno. Številčnost in pestrost članstva

je že davno prerasla udobno in enostavno vodenje, vsa infrastruktura in vzpostavljen sistem terjajo več kot le nekaj zagnanih posameznikov, ki prostovoljno dnevne ure odmerjajo za razmišljanje in načrtovanje aktivnosti ter vodenje vse birokracije. Že več let se obnavljajo debate, kako nastaviti trajen in vzdržen koncept delovanja ter povezati društveno tkivo v enoten organizem. Sliši se kot misija nemogoče (in domala je res tako) – združiti tako različne ljudi in vsebine pod eno streho, združiti prostovoljstvo in profesionalnost, ki ju zahteva narava našega dela. Pa vendar nam zadnjih nekaj let izkušenj kaže, da zmoremo. Z odprtim duhom, odkrito besedo in sprejemanjem, s

prevzemanjem odgovornosti za svoje delo. Stene in vrhovi so nas naučili, da se je potrebno za uspeh potruditi. Tako je tudi v življenju in – pri delu v klubu. Uspehov ni brez usklajenega dela skupine. Stena ni preplezana, če naveza ne sodeluje. In tudi ko dan že davno prežene tesnobo mračne zore, morata vztrajati. Čakajo še številni raztežaji. Drugi v navezi vedno sledi prvemu. Na nekem mestu zamenjata vlogi in ... nadaljujeta. Žene ju posvečenost istemu cilju in zavedanje, da sta na skupni poti.

Predsednik PAK:

Nejc Pozvek

POSAVSKI ALPINIZEM V LETU 2015

Splošna ocena

Minulo alpinistično sezono si bomo zapomnili po dobri zimi in lepem poletju, precej smučanja in veliko raznolikih kvalitetnih vzponih, pa tudi po začetku velike šole, ki je pod eno streho združila željne plezanja v bolj in manj resnih daljših smereh. Med 1. 12. 2014 in 30. 11. 2015 smo skupaj vknjižili nadpovprečno število vzponov. Aktivni smo bili v vseh letnih časih, kar so dopuščale tudi precej ugodne razmere. Ponudile so številne slapove, odlično turno smučanje, lepo vreme je v toplejšem delu leta vseskozi vabilo v stene, razočaralo pa ni niti indijansko poletje, ki se je zavleklo skoraj vse tja do novega leta.

Alpinistična šola (Foto: Sandra Voglar)

Že omenjeno alpinistično šolo oz. tečaj plezanja daljših športnoplezalnih smeri smo v prvi fazi dobro zastavili. Predavanja in vaje so spomladi potekali z veliko udeležbo in novinci nad prvim sidriščem so pridobili številna nujno potrebna in nova znanja.

Posavski alpinistični klub

Žal nam je z vročino poletja (po tradicionalni PAKlenici, kjer nas je plezalo preko 60) pošla sapa in pod vodstvom Petra Sotelška so nadaljevali le hribovci. Izpeljali so dve poučni skupni turi, nato še nekaj individualnih plezarij (vzpone sta najbolj pridno nabirala Miha Kozmus in Sandi Gosar), jeseni pa so znanje potrdili na mini izpitu letne tehnike. A kakorkoli pogledamo na izpeljano šolo, ne moremo mimo želje, da v prihodnje zadeve zastavimo bolje, manjko minulega leta pa nadomestimo v sezoni, ki je pred nami. Za svežino na področju alpinistične sekcije smo poskrbeli tudi z menjavo načelniške ekipe. Alpinisti v novo sezono stopajo na čelu s Petrom Sotelškom, ki mu ob strani stoji namestnik Mitja Kolman. Po nekaj letih ekstenzivne plezarije je

Z novim vodstvom v nove zmage (Foto: Andrej Trošt)

z osmimi meseci, posvečenimi pretežno goram, na sceno znova zakorakal Nejc Pozvek in nanizal nekaj vzponov, ki se bodo zapisali v klubske zgodovine. Za svoje dosežke je pridobil tudi status kategori-

ziranega športnika državnega razreda pri Olimpijskem komiteju Slovenije. Omembe vredna je njegova zimska solo trilogija nad Jezerskim, odlični vzponi v Paklenici, štirje obiski Križevnika in nova smer Posmeh sivi ni, kot vrh sezone pa še alpska odisejada v stenah okoli Mont Blanca z izstopajočim vzponom preko Freneyskega stebra in še nekaj dobrimi prostimi ponovitvami. Razveseljivo je tudi, da se je v alpske stene podal naš načelnik za športnoplezalno področje Andrej Trošt – svoj odličen prostoplezalni nivo je že unovčil v nekaterih super klasi-kah Dolomitov in verjamemo, da nad pre-padi še ni rekel zadnje.

Potek sezone

Začeli smo s klasičnimi pristopi, med dru-gim tudi na očaka, nekateri pa celo na božič niso zdržali brez odlične pakleniške skale. A že kmalu je zima pokazala zobe in plezalnike so zamenjale dereze, v ro-kah pa nabrušene »bajle«. Matej Zorko in Nejc Pozvek sta konec januarja orala pr-šič (navkreber) v severni steni Nad Šitom glave, a še pred vrhom spoznala, da bo pametneje, če se pridružita tovarišem, ki so podoben sneg tiste dni orali navzdol po pobočju s smučmi na nogah. Pod Prisan-kom smo med dostopanjem do slapov lah-ko občudovali nepozabne ledene predore. Sledilo je obilje snega v domačih logih, sre-di februarja pa obilje ledu v vseh pomemb-nejših slovenskih »mraziščih«. Lenart Hor-žen in Nejc Pozvek sta zavila na Jezersko in se konkretno naplezala, le nekaj dni kas-neje pa je bil na sporedu legendarni alpi-nistični krst, ki smo ga nekateri začinili še z

V Zahodni Cini (Foto: Albin Simonič)

odlično ledno plezarijo v Zajzeri, drugi pa s turnim smukom pod Jalovcem. Naš ledni prvak Matej Zorko je šolske počitnice odlič-no izrabil in se naužil ledu v Tamarju. Skromen led je ponudila tudi Logarska dolina. Sledili so meseci turne smuke in nekaj kla-sičnih zimskih vzponov nad Jezerskim in dolino Kokre. Smučalo se je nad Okrešljem, okoli Triglava, na Kaninu in avstrijskih obli-cah. Najbolj dejavne je bil, poleg seveda nepogrešljivega Francija Škvarča, Igor Du-

Turna smučarija v Avstriji (Foto: Nejc Pozvek)

lar, za njim pa tudi Romana Zorko, Gorazd in Nejc Pozvek. Prvi in zadnji sta konec aprila z velikopoteznimi načrti odšla na avstrijsko turnejo, a se pretepena domov vrnila že drugi dan, samo z grossglocknersko smučarijo.

Nejc je že nekaj dni zatem zabeležil odlične pakleniške vzpone, med katerimi izstopata Alan fjord in Cupido. Nasploh je bila prvomajska Paklenica potovanje presežnikov, za katere je poskrbela v prvi vrsti Jerca Miklič – zgodbe o tem bo zgodovina še pisala. Istočasno so dalmatinsko skalo božale nekatere PAKovske družine, ki niso napadle Arca. Zanimivo: po 1. maju nismo več zabeležili smučin, vse bolj pa smo bili pripravljene na skalo. Najprej smo napadli Kogel in Skuto. V gore se je vrnila Sandra Voglar, s seboj pa vzela še Mateja Zorka, Igorja Dularja in Petra Sotelška. Eno prvih skupnih plezarij sta udeležila Robi Gričar in Miha Kozmus – plezala sta v Staničevem vrhu. Nejc Pozvek je z Andrejem Grmovškom v enem dnevu povezal Predostenje in Križevnikovo glavno steno. Bližal se je vrhunec sezone s pozdravom poletja v PAKlenici. Tam smo napeli vse moči in za nekaj dni zavladali kanjonu. Seznam vzponov tistih dni je nepregledno dolg.

Matej in Nejc sta v začetku julija poskrbela za prvi poletni vrhunec – Bergantovo s Čopovim stebrom. Bolj kot smer ju je navdušil nevihtni sestop. Dva julijska vikenda sta bila nato rezervirana za šolo. Fantje in dekleta so množično napadli najprej Veliki Draški vrh po klasiki DKV, teden dni kasneje pa še Vzhodno v Mali Rinki. Vlakovodja je bil Peter Sotelšek, pomočnik Arno Koštomaj, kondukterji Igor Dular, Robi Gričar in Mitja

Kolman, tečajniki pa Tanja Tušek, Miha Kozmus, Boštjan Prosenik, Sandi Gosar in Marko Zakšek. Bilo je poučno – v vseh pogledih. Družina Zorko se je ob koncu meseca znova udeležila tabora slovenskih alpinističnih družin; tokrat so plezali in se družili nad dolino Aillefroide v pogorju Ecrins. Nejc je odšel v Courmayeur kot vodja tabora mladih perspektivnih alpinistov, ostali pa večinoma na morje. Domače dogajanje sta v tistih dneh premaknila le Robi in Miha z vzponoma v Ojstrici in Krofički. Znova smo se zbrali šele sredi avgusta na družinskem taboru, kjer smo v nestabilnem vremenu plezali v nižjih stenah Nad Šitom glave in Male Mojstrovke, Matej pa se je po dolgih letih vrnil v Ašenbrenerjevo smer v Travniku. Družini Sotelšek in Trošt sta se avgusta mudili v Dolomitih. Peter in Andrej sta na seznam vpisala nekaj vzponov, Andrej par odličnih tudi v navezi s celjskim sopezalcem Albinom Simoničem. Konec avgusta smo dobili tudi novo prvenstveno smer, pod katero se je podpisal Nejc.

V nekaj lepih septembrskih vremenskih utrinkih smo pobegnili v Križevnik in Špik. Splezane so bile odlične klasike: Resnikova, Direktna in Dah jeseni. Sledilo je delo v vinogradu, vmes pa moški vikend v Paklenici ter nekaj obiskov klasičnih jesenskih destinacij, kot sta npr. Rote Wand in Klemenča peč. Vremensko pravljičico so sredi novembra klubski nadebudneži kronali z vzponom preko Zeleniških špic in s tem zaključili alpinistično leto 2015.

Načelnik alpinistične sekcije PAK:
Nejc Pozvek

POSAVSKO ŠPORTNO PLEZANJE V LETU 2015

Kot načelnik športnoplezalne sekcije lahko rečem, da je bila lanska plezalna sezona izredno pestra, z organizacijskega vidika pa zelo naporna. Vendar se vsak vložen trud s časom izkaže kot napredek, za katerim stremimo. Ob pregledu vseh akcij, ki smo jih izpeljali, se že vidi pozitivne vzgibe v razvoju plezalne kulture. Novih plezalnih navdušencev je vedno več, plezalna družba se širi, kvaliteta vzponov se povečuje in klub raste, se razvija. Otroci in najstniki s plezanjem zorijo in v njem vidijo priložnost za sprostitev, druženje s sovrstniki in se ne nazadnje razvijajo v zdrave in postavne dečke in deklice s športno, atletskega postavo.

V lanskem letu smo izvedli krepko čez petindvajset plezalnih aktivnosti (delovne akcije, ture, tabori, tekme, tečajji ...), kar pomeni povprečno dva dogodka na mesec. Realizacija je bila več kot uspešna in s tem smo povečali tudi prepoznavnost našega kluba v Posavju in širšem plezalnem prostoru.

Energijo in čas smo vlagali v naslednje aktivnosti:

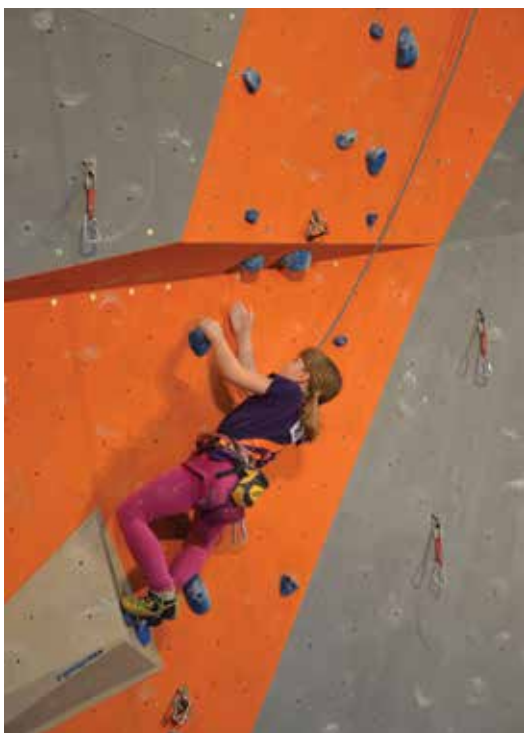
Vzhodna liga

Udeležili smo se vseh petih tekem Vzhodne lige, ki so potekale od januarja do aprila. Barve našega kluba je zastopalo 13 tekmovalcev, ki so z odličnimi uvrstitvami kluba pripelzali skupno 8. mesto v seštevku

Mladi na pohodu (Foto: Andrej Trošt)

vzhodne Slovenije. Najbolj izstopajo rezultati Aljaža Motoha, ki je na štirih tekmah ostal nedotaknjen na prestolu in dosegel skupno prvo mesto med kadeti. Dobre rezultate so dosegli tudi ostali tekmovalci v kategoriji B-licenc, in sicer je Kajetan Voglar pristal na 4. mestu v skupnem seštevku med starejšimi dečki, sledil mu je Maj Habinc na 12. Med starejšimi deklicami je Lina Buršič zasedla 9. mesto. Skozi celotno sezono sta bila izenačena mlajša dečka Jure Rupar (10.) in Gašper Košenina (11.). Med mlajšimi deklicami je Latoja Drmaž pripelzala 22. mesto. Pri starejših cicibankah sta bili blizu deseterice Ela Matkovič (11.) in Ajda Graj (12.), Eva Košenina pa je bila z le dvema nastopoma, ko si je pripelzala zelo dobro 7. mesto, skupno 15. Taj Klemenčič je z le eno tekmo pripelzal na 43. mesto med starejšimi cicibani, Sven Klenovšek je bil med mlajšimi cicibani 16., Špela Vračun pa med mlajšimi cicibankami 37.

Na tekmi v Radljah (Foto: Nejc Pozvek)

Lepo je videti, da se število mladih upov povečuje in v letošnjem letu bomo še boljši in številčnejši.

Državno prvenstvo

Na tekmah državnega prvenstva je bil naš glavni adut Aljaž Motoh, ki se je udeležil vseh tekmovanj v balvanskem in težavnostnem plezanju, ki so se zvrstila v dveh intervalih, in sicer spomladi in jeseni. Aljaž je dokazal, da sodi v sam vrh slovenske kadetske konkurence, saj se je uspešno kosal z najboljšimi. V balvanskem plezanju je dosegel skupno 8. mesto, v težavnostnem plezanju pa mu je seštevek tekmovanj prinesel 6. mesto. Za njim je odlično izpeljana tekmovalna sezona, za katero si Aljaž za-

Posavski alpinistični klub

služi posebno pohvalo.

Prav tako so se naši tekmovalci udeležili srednješolskega in osnovnošolskega državnega prvenstva, ki je potekalo januarja v Ljubljani oz. aprila v Vojniku. Svoje šole so zastopali Aljaž Motoh (ŠC Krško-Sevnica), Klara in Latoja Drmaž, Ela Matkovič (OŠ Velika Dolina), Lina Buršič in Gašper Košenina (OŠ Krško).

Plezalni tabor

Mladini so najljubši plezalni tabori, zato smo jih v lanskem letu organizirali kar pet. Za velikonočne praznike smo se z otroki odpravili na tridnevni plezalni tabor v Vipavo. Poleg plezanja v skali in utrjevanja plezalne tehnike so tabor popestrile ustvarjalne delavnice, v katerih so mladi izdelovali origamije, barvali velikonočne pirhe in risali. Seveda je vodja tabora, tako kot vedno, vztrajal z jutranjim tekom in telovadbo pred zajtrkom, kar pa otrokom ni najbolj dišalo. Vendar brez truda tudi uspeha ni, česar se zavedajo naši mladi varovanci, zato pridno sledijo trenerjem in inštruktorjem.

Taborniško vzdušje (Foto: Andrej Trošt)

Za prvomajske praznike smo teden dni plezali v Italiji. V plezalno Meko na sever Gardskega jezera smo se odpeljali s kombijem in z navdušenjem napadli stene okoli Arca. Plezalni tabor je bil prava motivacijska in kondicijska dejavnost, saj smo plezali vsi, tako mladina kot inštruktorji in starši. Plezalni nivo se je vsem udeležencem precej dvignil, kar se je kasneje odražalo na treningih in tekmah.

V času državnega praznika okoli 25. junija je v Paklenici potekal najboljšejši športnoplezalni in alpinistični tabor, ki se ga je udeležilo rekordnih 64 PAKovcev. Zasedli smo celoten kamp Marko in v vsakem delčku nacionalnega parka je bilo moč srečati kakšnega »našega«. Zabeleženih je bilo okrog 200 športnoplezalnih vzponov ter okrog 60 plezalnih vzponov zavidljive kvalitete v velikih stenah nad kanjonom.

Plezalci smo radi v hribih, v naravnih stenah, zato smo se avgusta ponovno zbrali v Ratečah na 3. družinskem taboru. Za vsakogar se je našel izziv, alpinistično ali družinsko naravnan. Taboru so se poleg stalnih udeležencev pridružili tudi nekateri nekdanji aktivni člani. Lepo je videti, da se poti vračajo v plezalno družbo.

Jesenske počitnice in praznične dni smo z mladino preživeli na toplem primorskem soncu. Tridnevni plezalni tabor v Ospu je popestrila burja, ki smo se ji uspešno skrivali v zavetrju črnokalskih, doberdobskih in osapskih sten. Tako kot se za tabor spodobi, smo bili v steni previdni in plezalno motivirani, zvečer pa sproščeno in družabno razpoloženi.

Foto: Andrej Trošt

Tekmovanja za osnovnošolce

Konec maja smo tako kot vsako leto organizirali odprto občinsko prvenstvo za osnovnošolce. Udeležba je bila odlična, izvedba tudi in starši ter trenerji zadovoljni. Tekmovalci iz občin Krško in Brežice so nastopili v dveh smereh in seštevek rezultatov je dal končne zmagovalce.

V oktobru smo na prenovljeno steno v Brestanici privabili rekordno število mladih plezalcev iz Posavja, ki so se udeležili odprtega področnega prvenstva v športnem plezanju. Zbralo se je 40 osnovnošolcev iz devetih osnovnih šol. Tekmovalne smeri so bile pripravljene tako, da so otroci splezali čim višje ali osvojili vrh. To jim je dalo doda-

ten zagon in povečalo veselje do plezanja, ob katerem s sovrstniki koristno preživljajo svoj prosti čas. Mladi tekmovalci si na tovrstnih tekmovanjih nabirajo tekmovalne izkušnje, ki jim bodo v bodoče še kako koristile.

Predstavitve plezanja na brežiškem športnem vikendu in POK-u

To, da se kot klub promoviramo in predstavljamo navzven, je ena izmed naših temeljnih funkcij. Z namenom približati šport širši javnosti smo se predstavili na Brežiškem športnem vikendu in tradicionalnem brežiškem sejmu POK. Obiskovalci so lahko pod vodstvom naših inštruktorjev poskusili premagati svoje prve metre na brežiški velikanki.

Začetni tečaj športnega plezanja

V aprilu je bil pod vodstvom Nejca Pozveka in inštruktorske ekipe izpeljan začetni tečaj športnega plezanja, ki se ga je udeležilo 12 kandidatov. Trimesečni tečaj je vseboval teoretični in praktični del, potekal je na umetni steni v OŠ Brestanica, na veliki steni v Športni dvorani Brežice, na mali plezalni steni v MC Krško ter v domačem plezališču Armeško. S tečajniki smo obiskali tudi plezalni center v Zagrebu in v Ljubljani. Po končanem tečaju je sledil zaključni izpit, katerega je uspešno opravilo 10 tečajnikov, ki so pridobili naziv pripravniki športnega plezanja.

Na tečaju športnega plezanja (Foto: Tomi Naglič)

Vzdrževanje in obnova plezalnih objektov ter urejanje plezališč

Plezalne stene oziroma objekte, ki plezalcem predstavljajo osnovni poligon za izvajanje športne dejavnosti, je potrebno redno vzdrževati. Tudi za takšna dejanja smo poskrbeli in na mali plezalni steni v MC Krško očistili vse oprimke, malenkostno posodobili steno ter pripravili nove plezalne smeri. Prav tako se je v avgustu »preoblekla« velika brežiška stena, očistili smo oprimke in postavili nove atraktivne smeri. Največji podvig na področju infrastrukture je bila obnova in razširitev plezalne stene v Osnovni šoli Brestanica, ki je potekala v začetku septembra. Finančno sta obnovo stene podprla tudi Občina Krško in Fundacija za šport, za kar se jima zahvaljujemo.

Večkrat v letu smo pokazali skrb za urejenost posavskih plezališč, saj smo z delovnimi akcijami uredili dostopne poti in povečali varnost pod stenami in v njih. Pri tem so glavno vlogo odigrali sevniški fantje.

Skupni plezalni vikendi

Radi se družimo in plezamo skupaj, plezanje je naša stična točka, zato smo se večkrat skupinsko odpravili plezat. Konec avgusta je bil izveden plezalni vikend ob Kolpi, kjer se je plezalo, meditiralo z jogo, peklo, pelo, smejalo, odkrivalo kraško podzemlje, kopal in lovilo ravnotežje na trakovih. Prišel je september in ženski vikend v Peroju, ki se ga plezalne navdušenke vedno udeležijo z velikim veseljem. Osem predstavnic nežnejšega spola je uživalo v Linskem kanalu in

Kompanju, kjer so krepile roke in glasilke. Odgovor na ženski vikend so dali tudi moški, saj so se oktobra odpravili v Paklenico in kljub mokri skali nanizali nekaj dobrih vzponov v lepi pakleniški skali.

Tradicionalni kostanjev piknik

Jesen je prinesla plodove kostanja in ravno to nas je združilo kot že mnogokrat. Vroč in dišeč kostanj nas je premamilo in zven kitare se je prikradel v plezalno družbo. Vse generacije so uživale v sproščenem večeru, najpogumnejši pa so zarajali pozno v noč.

6. Božično-novoletno srečanje plezalcev

Sklepno dejanje sezone je bilo že šesto leto zapored božično-novoletno srečanje plezalcev. Na brestaniški steni so se v balvanskih problemih pomerili najmlajši, ki jih je po zaključku plezanja obiskal Dedek Mraz. Sledilo je plezanje odraslih, vzdušje se je stopnjevalo in vrhunec večera je bil finale, v katerem so nastopili tudi plezalci iz sosednje Hrvaške. Finalistke in finalisti so se vztrajno borili v zahtevnih balvanih in ob bučnem navijanju publike je bilo vzdušje spektakularno.

Skalno plezanje

Na koncu pozornost namenjam skalnemu plezanju, saj je le-to osnova našega športa. Glavni cilj tolikih taborov in skupnih plezalnih izletov, ki smo jih organizirali, je mladino spoprijateljiti s skalo. To nam dobro uspeva, saj se otroci radi vračajo v naravna plezališča, kjer uživajo in se razvijajo v pravo smer.

V skali smo bili lansko leto (vključno z večraztežajnimi športnimi smermi) zelo aktivni. V kolikor upoštevamo, da je povprečno aktiven član kluba preplezal okrog 100 smeri na leto (posamezniki tudi več), lahko sami izračunate, koliko vzponov je to v skupni bilanci kluba. Večina teh je bilo lažjih (do 6a), prevladovale so smeri srednje težavnosti (od 6a do 6b), več kot dvajset pa je tistih, najzahtevnejših, vrhunskih dosežkov, ki se vrtijo okrog 8. stopnje. Najprej bi izpostavil ženske dosežke, in sicer se je Tjaša Trošt po porodniškem premoru vrnila nazaj na zavidljiv plezalni nivo in v domačem plezališču ponovila svojo najtežjo smer Palček smuk z oceno 7b+. Uspeh je slavila tudi Jerca Miklič, ko je s svetovno plezalno legendo, Charlotte Durif, na hitrostni tekmi v Paklenici osvojila 3. mesto.

Pri fantih je Aljaž Motoh v lanskem letu naredil korak više in preplezal dve smeri z oceno 8a, s čimer je vstopil v mladinski razred

kategorizacije pri Olimpijskem komiteju Slovenije. Tudi nivo plezanja »na pogled« je izboljšal in nanizal nekaj smeri z oceno 7b+. Dobro formo je izkoristil tudi Ambrož Novak, saj je na plezalnem taboru v Arcu dvignil svojo mejo plezanja z »rdečo piko« na 7c. S serijo odličnih vzponov do vključno težavnosti 8a+ se je Andrej Trošt povzpел v sam vrh posavskih športnih plezalcev. Andrej je opravil tudi nekaj zavidljivih alpinističnih vzponov v velikih stenah v Dolomitih.

Med mejnike plezalnih dosežkov pa se je podpisal Nejc Pozvek, vsestranski plezalec, ki je na seznam odličnih športnoplezalnih vzponov dodal 350-metrsko večraztežajno smer Cupido z oceno 8a, na pogled pa je uspel v smeri Alan fjord (7c), prav tako dolgi 350 metrov.

Načelnik športnoplezalne sekcije PAK:
Andrej Trošt

Ambrož v Arcu (Foto: Andrej Trošt)

PLEZALNI KROŽEK V BRESTANICI

Avtorica: Eva Košenina

Na plezalnem krožku se imam vedno dobro, ker se zabavamo, družimo, veliko športamo in se naučimo veliko novega.

Lansko leto sem imela nezgodo, ker sem si na bordanju zlomila roko. Nekaj časa nisem mogla plezati. Ampak vse se je uredilo in čez nekaj mesecev sem spet plezala. Veliko sem morala nadoknaditi in plezati, da sem bila spet v formi. Čez nekaj časa so se začela tekmovanja. Velikokrat sem bila malo slabša zaradi treme. Dobra plat tega pa je, da spoznam veliko novih prijateljev in trema izpuhti v zrak.

Eva Košenina

Prvič sem plezala v šoli v naravi, na Rogli. Takrat sem uživala, kakor nikoli prej, v katerem koli športu. Vedela sem, da me veseli. Rekla sem, da bi rada plezala in moja družina me podpira pri skoraj vseh odločitvah, tako tudi pri tej.

Naslednje šolsko leto sem se prijavila na

športno plezanje. Na prvem treningu, ko še nisem nikogar poznala, ni bilo preveč prijetno. Pogrešala sem pogovor. Nato sem spoznala nekaj deklet in pogovor z novimi prijateljicami je stekel. Čez nekaj tednov sem bila že čisto navajena vsega: pasu, smeri, trenerjev ... Vse je bilo super. Pri plezanju sem uživala in komaj sem čakala, da pridem na

treninge. Vsak torek in četrtek sem komaj čakala, da bo ura pokazala štiri in petnajst, da lahko grem od doma na plezanje.

Bližala se je prva tekma. Na trnih sem bila, kako poteka, kaj početi, kaj se sploh dogaja. Seveda, predsodki. Na dan tekme sem imela podaljšan pouk, a me je tekma rešila šole. Še en plus! Tekma je bila dobra, zabavala sem se. Videla sem, da je zanimivo. Glede na to, da sem šele začetnica pri plezanju, sem bila z rezultatom zadovoljna. Na drugi, novoletni tekmi oziroma druženju, sem se še bolj zabavala in se počutila še bolje. Končno sem izvedela, kako potekajo tekme. Plezanje je zanimivo, če imaš do tega športa pozitiven odnos. Seveda je to le moje mnenje. Vsak ima svoje. Upam, da so tudi drugi tako navdušeni, saj je plezanje resnično pozitivno.

Lea Šterban

Avtorica: Mija Mlakar

Plezalni krožek mi je všeč, še posebej sem uživala na novoletni tekmi. Plezali smo malo drugače. K plezanju sem se hotela prijaviti že zelo dolgo, a se nikoli nisem opogumila. Zdaj mi ne gre tako dobro, ampak vem, da mi bo uspelo priti med najboljše. Plezanje me sprošča.

Tamara Kopše

V letu 2015 mi je bilo pri plezanju všeč veliko stvari. Že konec zime smo preživeli lep dan v plezališču v Črnem Kalu. To je bilo moje prvo plezanje v naravni steni. Še več lepih spominov imam na plezalni tabor v Arcu, v Italiji. Vsak dan smo plezali v drugi steni, se družili s prijatelji in mentorji. Tudi pred dežjem smo morali nekajkrat bežati. Po letu in pol plezanja sem se lahko udele-

žil tudi prvih pravih tekmovanj. Zelo težko sem jih pričakoval. Želel sem si dobrih rezultatov, a leto starejše in večje tekmovalce se ni dalo premagati. Poleti sem užival pri prenovi boulder stene. Celo nekaj smeri sem pomagal trasirati. Sedaj vedno komaj čakam petka in plezanja.

Želim, da bi v tem letu dobro plezal na vseh tekmah.

Sven Klenovšek

H krožku športnega plezanja sem se prijavila v 6. razredu. Že od nekdaj se mi je zdelo to zanimivo. Kmalu sem ugotovila, da pa le ni vse tako preprosto, kot je videti na televiziji.

Seveda je, tako kot pri ostalih športih, pomemben del treninga ogrevanje. Od glave do peta je potrebno razgibati mišice ter jih pripraviti na napore. Dobro ogreti si nadenemo plezalne pasove in obujemo plezalne čevlje – plezalnike. Da na oprimkih ne bi preveč drselo, roke namočimo v vrečko z magnezijem. Nato poskrbimo za varnost in se privežemo na vrv ter se začnemo vzpenjati po oprimkih. Smer si pred začetkom plezanja dobro ogledamo. Za ogrevanje si izberemo smer, ki za nas ni prelahka ali pretežka. V nadaljevanju si izbiramo smeri z višjo težavnostjo. Pazimo na tehniko, biti moramo odločni ter prepričani vase. Pri tem pa nam pomagajo, nam svetujejo in nas učijo naši plezalni inštruktorji.

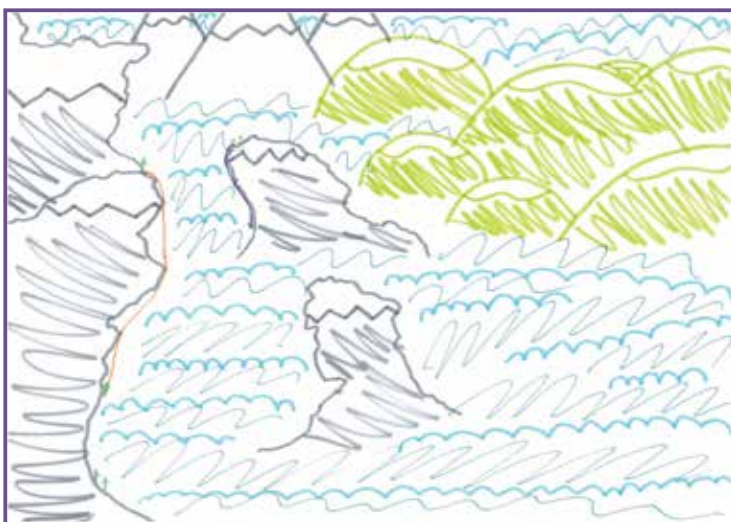
Ob torkih in četrkih tako plezalna stena v telovadnici brestaniške osnovne šole ne sameva. Letos je zelo pestro, saj se nam je pridružilo veliko mladih plezalcev in plezalk. Ob sredah pa plezalno tehniko

urimo tudi na balvanski steni v Mladinskem centru Krško.

Pri krožku sem spoznala nove prijatelje, naučila sem se biti pogumna ter vztrajna. Plezalne smeri so včasih zelo dolge in naporne. Ampak, ko dosežeš vrh, si vesel, srečen.

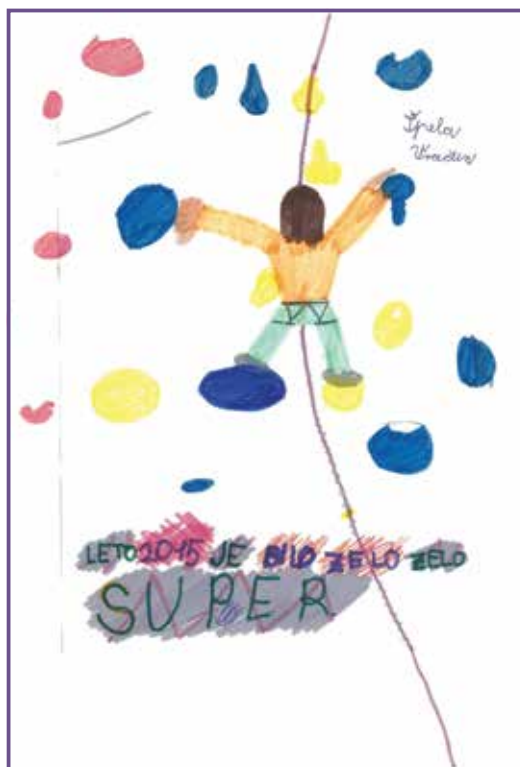
Lina Buršič

Avtor: Leonard Škrabec

Avtor: Lin Panič

Avtorica: Špela Vračun

PLEZALNI KROŽEK V BREŽICAH

Rad plezam. Najbolj mi je všeč, ko rišemo in brišemo risbice ob oprimkih. Poskusil sem narisati vesoljsko ladjo, pa mi ni šlo. Na veliki steni se odpočijem tako, da sem pri miru. Spuščam se pa tako, da se odrivam od stene. Rad plezam prečke. Ko nekoga dohitim, mu dam petko.

Luka Vanič

Plezanje me je navdušilo, ko smo imeli krožek plezanja v osnovni šoli v Artičah. Ker me je plezanje povsem prevzelo, sem se odločil, da bom začel redno trenirati in sedaj že drugo leto obiskujem krožek plezanja v Brežicah.

Pred plezanjem se je potrebno ogreti. To poteka zelo zanimivo, smešno ter igrivo. Zelo mi je všeč in rad se udeležujem treningov ter se zabavam s prijatelji. Učitelji so ugotovili, da sem dober v tem športu, zato so me lansko leto poslali na tekmovanje Vzhodne lige. Glede na to, da sem bil prvič na takšnem tekmovanju, sem se odlično odrezal, vendar upam, da bo letos še bolje.

Plezanje mi je prirastlo k srcu, zato bom še naprej vztrajal v tem športu.

Jure Rupar

Moja mlajša sestra si je vedno želela plezati. Skupaj sva plezali po sosedovem orehu, vsaka skala naju je posebej vabila. Bila je zelo zagreta. Vendar si je z leti začela želeti, da bi plezala po steni. Meni se to ni zdelo preveč zanimivo, raje sem plezala po drevesih, v naravi. Toda kot

sem rekla, njena želja je rasla in tako je mamici celo leto tečnarila, naj jo vpiše v tečaj plezanja.

Stene se je čez celo leto tako držala, da smo se tega našli še jaz in starši. Ob vikendih smo hodili plezat v Armeško in se hladili v senci dreves, razgledovali z vrha stene in reševali našo psičko, ki je zvesto sledila svojim skrbnikom in se ob tem večkrat zaplezala.

V dobrem vzdušju in z nekaj družinske pomoči nam je enkrat uspelo privabiti na steno tudi mojo višine se boječo starejšo sestro, kar se mi je do takrat zdelo nemogoče. Vrh stene je sicer osvojila, a se za ponovni podvig do danes še ni odločila. Kljub temu se nam včasih pridruži in nam krajša čas s svojimi plezalnimi nasveti.

Ina Graj

Avtor: Lian Žrlič

Avtorica: Gloria Zofič

Avtorica: Julija Krošelj

Avtor: Tit Ploj

Avtorica: Lorna Vučinić

Avtor: Matevž Preskar

Poročilo s tekme

Danes sem na tekmovanju v Trbovljah. V prvem krogu sem bila 7., v drugem pa 3., skupno 6.

Kmalu bodo plezali Lina, Maj, Gašper, Latoja in Jure. Kajetan pa je že plezal in prišel skoraj do vrha.

Maj ima številko 14 in se pripravlja za nastop. Jure je pravkar padel, zdaj je na vrsti Gašper. Tudi on je padel na isti višini kot Jure. Dobro, Gašper!

Lina ima številko 17 in bo kmalu na vrsti. Dajmo, Lina! Lina mora žal počakati, da jo bo kdo varoval. Zdaj pa že pleza, a je prehitro padla.

Vsi počivajo razen Latoje, ki ima številko 28 in bo kmalu na vrsti. dajmo, Latoja! Potrudi se! Do vrha! Žal Latoja ni prišla visoko, ampak se je potrudila. Smer je res težka, saj ima malo oprimkov.

Kmalu bo spet plezal Kajo, ki ima številko 4. Dajmo, Kajo!

Spoznali smo novo prijateljico Izo, ki trenira v športno plezalnem klubu Kozjak v Mariboru in ima številko 20.

Latoja se v drugem krogu bolj potrudi, a kljub temu pade. Prišla je pa višje kot jaz. Na koncu je vse dobro, saj smo vsi odlični.

Ela Matkovič

UTRINKI IZ DNEVNIKOV MLADIH PLEZALCEV

Arco team (Foto: Andrej Trošt)

Prvomajski tabor v arco

Med prvomajskimi prazniki smo šli v Italijo. Tam smo plezali. Prvi dan je padal dež. Drugi in tretji dan pa je sijalo sonce in smo šli plezat. V četrtek je sijalo sonce in smo šli na sprehod. Peti dan smo šli plezat, a okoli 15. ure nas je presenetil dež. Morali smo v šotore. V soboto smo šli domov.

Sven Klenovšek

sobota: Zjutraj smo odšli v Arco. Tam smo postavili šotore in skuhamo kosilo. Potem smo odšli v mesto na sladoled. Ko smo se vrnili, smo ob pol desetih odšli spat.

nedelja: Ob pol osmih smo zajtrkovali in odšli plezat. Preplezal sem 11 smeri. Vrnili smo se ob petih in nato imeli kosilo. Potem sem se odpravil stuširat. Zdaj pa grem spat.

ponedeljek: Zjutraj smo opazili, da dežuje. Po kosilu smo odšli v mesto, potem pa večerjat.

torek: Zjutraj sem se zbudil ob devetih. Zajtrkoval sem in zamudil tek. Potem smo šli v plezališče. Tam sem se naučil zihrat. Plezal sem smeri od 4a do 5c.

sreda: Zjutraj me je ati zbudil ob osmih.

Šli smo teč. Potem smo imeli zajtrk, nato pa odšli plezat. Plezal sem smeri od 4a do 6a+. Potem smo praznovali in šli spat.

četrtek: Zjutraj je spet deževalo. Zajtrkovali smo, a je še vedno deževalo. Potem smo šli hodit in z Matijem sva se izgubila. Tjaša nama je vzela telefone. Večerjali smo in šli spat.

petek: Zjutraj sem se zbudil in šel teč. Skoraj sem prehitel Aljaža. Potem smo imeli zajtrk, nato pa šli plezat. Plezal sem smeri od 3a do 5c. Nato smo odšli po nakupih. Potem pa spat.

Andraž Sotelšek

25. 4.: Ob 6.20 smo se odpeljali izpred Qulandije in se odpravili v Arco. Vožnja ni bila preveč zanimiva, a sledilo je postavlja-

nje šotorov, kar je trajalo do enih. Kasneje smo se odpravili v mesto na sladoled. Ko smo prišli nazaj, smo bili utrujeni in smo hitro zaspali.

26. 4.: Ko smo se ob 7.15 zbudili, smo se oblekli in odšli na zajtrk. Nato smo se odpravili v plezališče Belvedere. Preplezala sem smeri od 3c do 5a.

27. 4.: Danes je deževalo. Bili smo izmučeni od včeraj. Igrali smo karte, jedli in spali. Šli smo tudi v mesto na sladoled. Ko smo se odpravljali tja, smo bili zelo zaspani, zato smo, ko smo se vrnili, hitro zaspali.

28. 4.: Danes smo šli najprej teč. Bilo je grozno. Nato smo pojedli zajtrk. Uredili smo se ter odšli plezat v Nago. Tam je bilo zabavno. Plezala sem smeri od 3a do 5b.

Foto: Andrej Trošt

29. 4. Ponovno smo tekli, le da v drugo smer. Nato je sledil zajtrk. Plezat smo odšli v Massone. Bilo je super. Splezala sem smeri od 4a do 6a+.

30. 4.: Danes nismo odšli teč. Super! Namesto tega smo šli do gradu. Matija in Andraž sta zgrešila pot in smo ju iskali. Spet smo šli v Massone, a so tokrat plezali le veliki, mi pa smo se raje odpravili na pohod. Šli smo mimo jam in ostankov iz antike. Uturjeni smo se privlekli do kampa in kmalu odšli spat.

1. 5.: Ponovno tek! Po zajtrku smo se uredili in odšli v plezališče Red point wall. Ker so bile smeri pretežke, smo odšli v Muro dell'assino. Preplezala sem smeri od 3a do 5c.

Nuša Krajnc

Vstal sem ob petih. Hitro sem pogledal, če še imam vse stvari in nato so me starši peljali v Krško, kjer smo se zbrali in se s kombijem in osebnim avtomobilom odpeljali v Arco. Vožnja je trajala dolgih sedem ur, zato smo večino časa spali. Seveda vsi – razen voznikov. Ko smo končno prišli v kamp, smo postavili šotore in razpakirali opremo. Ker je bilo že kar pozno, smo se odločili, da ta dan ne bomo plezali, ampak smo pojedli kosilo in se nato odpravili v mesto na sladoled in malo »napasli oči«. ko smo se vrnili, smo se umili in šli spat.

Naslednji dan naj bi vstali ob sedmih, a smo bujenje predstavili na 8.20. Imeli smo zajtrk in se nato odpravili v plezališče Belvedere, ki ni daleč od kampa. Parkirali smo na ureje-

nem parkirišču in čakalo nas je še deset minut hoje. Hitro smo se lotili plezanja. Smeri so bile dokaj zlizane in zato nekoliko zahtevnejše. Na pogled sem preplezal smeri od 3a do 6a+, v smeri 7a sem naredili napako, čisto malo pa mi je manjkalo v smeri 7b+, kjer me je zaradi počasnega plezanja, saj smeri nisem poznal, malo pod vrhom navilo in sem padel. Ko smo se vrnili v kamp, smo se stuširali, pojedli kosilo, se še malo podružili, napisali dnevnik in šli spat.

V deževen dan smo vstali ob pol devetih. Pojedli smo zajtrk, a dež ni ponehal. Igrali smo karte in gledali, kako dežuje. Po kosilu je še vedno deževalo, zato smo šli spat. A zbudili so nas, saj smo morali po dežju v mesto. Po povratku smo jedli večerjo in spet šli spat.

Četrty dan smo vstali ob sedmih in šli teč. Pretekli smo približno kilometer in pol, potem pa smo imeli zajtrk. Potem smo šli v plezališče Nago. Tudi tu so bile smeri kar zlizane, a bil sem uspešen. Plezal sem smeri od 5a do 7c. Smer Mac Becht je moja do sedaj najtežja smer, ki sem jo preplezal. Ko smo se vrnili, smo imeli večerjo ali kosilo, pozneje pa smo jedli še torto, saj je imela Špela prvi rojstni dan.

Ta dan smo zopet šli najprej teč, a malo dlje – do mesta in nazaj. Potem smo imeli zajtrk in šli plezat v Massone. Prve štiri ure sem varoval, nato pa smo plezali še tisti, ki smo prej varovali. Preplezal sem Bricolo (6b+) na pogled in Ottopromille (6c) ter Haloween (7a) na flash. Pred povratkom smo šli pogledat še druge sektorje in videl sem smer Underground (9a), ki je moj projekt čez 6 let. »Doma« smo pojedli večerjo in šli spat. Šesti dan je zopet deževalo, zato nismo tekli. Imeli smo zajtrk in kasneje smo šli na

grad. Ko smo se vrnili smo se Ambrož, Tjaša, Peter in jaz odpravili plezat v Massone. Plezali smo v sektorjih C in D. V prvem sektorju sem na pogled plezal smeri od 6a do 6c, v drugem pa težavnosti 7a, 7a+ in 7b. Po povratku v kamp smo imeli večerjo in kasneje še torto, saj je Matija praznoval 12. rojstni dan.

Zadnji dan smo vstali ob 7.15 in šli teč. Po zajtrku smo šli v plezališče Muro dell'assino. Napeljal sem dve smeri in nato varoval. Za konec smo šli še Baby wood, kjer sem smeri soliral. Ker je začelo deževati, smo se vrnili v kamp. Po kosilu smo šli v mesto, ob povratku pa na sadno kupo. Ko pišem dnevnik, že zeham.

Aljaž Motoh

Tridnevni tabor v ospu

V taboru je bilo zelo lepo, saj smo veliko plezali. Vsako jutro smo imeli telovadbo. Enkrat smo šli plezat v Italijo. V soboto smo izdelali bučo. Bilo je super.

David Gosar

V petek smo se ob 8. uri odpravili v Osp. Preden smo šli v apartma, smo šli plezat. Ob povratku smo pojedli večerjo in šli spat. So sedje Čehi so vso noč »nabijali musko«. Naslednje jutro smo šli na jutranji tek. Spremljal nas je pes Rex. Ko smo se vrnili, smo pojedli zajtrk in odšli plezat v Italijo. V Trstu smo se skoraj zgubili. V nedeljo smo spet odšli teč, po teku smo pojedli zajtrk in nato je nastal ta spis.

Eva Košenina

Na plezalnem taboru smo se imeli fino, saj smo se veliko družili in plezali. Vsako jutro smo se razgibali s tekom in telovadbo, na žalost pa smo manj spali. Obiskali smo več plezališč. Plezali smo v Črnem kalu, naslednji dan pa smo šli tudi v Italijo. Vsak dan smo imeli pozno kosilo. Po večerji smo igrali karte, v soboto (noč čarovnic) smo naredili bučo.

Kajetan Voglar

Tri dni jesenskih počitnic smo preživeli v Ospu, kamor smo šli plezat. Bilo je lepo, saj smo se zelo zabavali. Vse je bilo super, le po trebuhu me je zvijalo, a sem v dobri družbi vse to kmalu pozabila. Igrali smo karte, božali psa in počeli še veliko zabavnega. V plezališčih je bilo vroče, a nas je veter malo ohladil. Plezali smo tudi v Italiji in se v Trstu skoraj izgubili. Zvečer smo izrezovali bučo in naredili štiri obraze. Bilo je zanimivo in upam, da se še vrnemo.

Nuša Krajnc

Črnokalske stene (Foto: Andrej Trošt)

Poletne radosti družine Zorko

Še veliki videc Nostradamus bi težko napovedal začetek naše poletne zgodbe. In kaj je bilo tako posebnega? Pero Mišica!

Zgodilo se je na Ljubelju, natančneje koordinate – travnik pod gostiščem Koren, kjer smo se utaborili z vsemi možnimi kapacitetami za kampiranje: šotori, avtodomi in kamp prikolicami. Mi željni sprostitve in ohladiitve, Prevc in njegova družba pa praznovanja zadnjih dni samskega življenja prijatelja. Dve popolnoma različni družini, profesionalni skakalci in plesalci – takšni in drugačni smo se znašli na istem kraju ob istem času. Kljub različnosti smo se tisti večer dopolnjevali. Ob plesu, smehu, poskusnih skokih ... smo dočakali jutro in se odpravili vsak novi

dogodivščini naproti. Morda smo tudi mi en majhen delček mozaika uspeha tega preprostega mladeniča. Poletne priprave so zelo pomembne.

Nas je pot naprej vodila skozi sosednjo Italijo, po Azurni obali Francije do evropskega Grand Canyona – Les Gorges du Verdon. V enem izmed mnogih kampov smo se ustalili in od raziskali bližnjo okolico. In kaj poreči na vse te lepote? Mateja je kar razganjala od kamnite vertikale, ki nas je obdajala. Kamorkoli nam je segel pogled, povsod rumeno-rjavo-sive skale, ki so kar kričale po dotiku. Samo ne mojem, vsaj tokrat še ne. Z otroki smo se raje lotili raziskovanja zanje skrivnostnih rovov, v katerih brez svetilke nisi

Verdon (Foto: Matej Zorko)

imel kaj iskati. To smo ugotovili šele, ko smo se vračali in ko nekaj časa ni bilo nikogar, ki bi se mu lahko pridružili pri prehodu kakih 300 metrov dolgega temnega rova, skozi katerega naj bi v preteklosti speljali vodo pri gradnji hidroelektrarne na reki Verdon. Medtem, ko smo čakali na skupino, ki se je vračala s kanjoninga, smo se sami hladili in masirali hrbte v naravnem jacuzziju. Pika na i pa je bilo veslanje po reki od njenega izliva v jezero Lac de Sainte-Croix v notranjost kanjona.

Od tam smo po evropski Route 66 ali Napoleonovi cesti mimo mnogih francoskih vasic, urejenih polj sivke in prečudovitih jezer, prispeli v osrčje masiva Ecrins, dolino Valloise, vasico Ailefroide. Tam sta nas s svojimi otročički čakala Anita in Romc iz AO Rašica. Počakali smo še Nevenko in Andreja in še en vseslovenski tabor alpinističnih družin se je začel. Za razliko od lanskega poletnega tabora, ki je bil vse prej kot poleten, nam je bilo sonce letos naklonjeno od prvega do zadnjega dne našega druženja. Zopet smo se znašli na področju, kjer so nas z vseh strani obdajale gmote vertikalnega granita. Mislija sem si: »Uh, pa bo vseeno treba mal mignit!« In smo migali. Že prvi dan sva z Andrejem napadla smer z zame privlačnim imenom Two hot men. No, smer ni bila nič kaj privlačna, pravzaprav mi je dala misliti, le v kaj vruga se spuščam. Ampak presenečenje – tistega dne so se mi misli le ogrele. Pregrevanje možganov je sledilo, ko smo se tri ženske odpravile v sektor Tete de la Draye. Izbrale smo si smer z maksimalno oceno 4a za užitvaško dopoldne. Na vstopu v smer smo naletele na dva Nizozemca, fanta in dekletko, ki sta napadala isto smer. Še

prepričamo se, ali je to smer, ki smo jo planirale, in ... kmalu smo postale nestrpne, ko je dekletko v prvem raztežaju z oceno 4 in še malo pacalo in pacalo, pol ure in morda še več. Ocenila sem, da bi jih po naših sposobnostih lahko prehiteli in se izognile čakanju na vsakem varovališču. Pa nas je dečko pomiril in obljudil, da bo šlo hitreje, ko bo on plezal v vodstvu. Ko sem bila na vrsti, sem začutila, zakaj je dekletko porabilo toliko časa na enem mestu. Tale 4a se mi je zdela sumljiva in nadaljevale smo z negotovostjo. Plezalca sta se kar hitro izgubila pred nami. Vsak nadaljnji raztežaj ni bil ravno umerjen po skici, ampak še vedno je bilo vse skupaj podobno tistemu, kar naj bi plezale. Proti koncu smeri naj bi že od daleč zagledale drevo, ki je polno gurten in prusikov označevalo konec le-te in seveda vrnitev z abzajlom v dolino. Po mojih predvidevanjih tega drevesa seveda nismo našle, smo pa nad sabo zopet zagledale svedre in misel, da gre za raztežaj 2a, nas je malo razbremenila. »Po skici še tale cug in smo zunaj. Kar v gojzarjih plezaj!« je bila prepričana Anita. Hm, nekaj mi ni šlo skupaj: »Gladka stena, svedri, gojzarji, 2a... Eh, bom kar plezalnike obula. Nekam pokonc je!« pravim. Kmalu sem ugotovila oziroma potrdila svoje dvome o smeri. Nad mano se je odprl previs, svedri navrtani na meter ... tole že ne more biti 2a. Seveda smo bile daleč, vsaj 100 m horizontalno oddaljene od tistega, kar smo imele na skici. Nad nami pa, kakor smo potem ugotovile, še 200 m smeri. Juhuhu! Zgrešile smo! Pa še grmeti je začelo, brez vode smo bile, fantje so v kampu nestrpno čakali na svojo popoldansko plezarijo. Lepo po pameti smo naredile vse tako, kot se spodobi

za odgovorne mame, da smo sicer z malo daljšo časovnico prišle varno iz stene. Na povratku je prav prišlo rosno listje ob poti, v kampu pa naši možje z velikimi nasmehi na obrazih. Skupaj smo identificirali smer in ugotovili, da je bilo bolje, da sem tisti 2a (v resnici 5c) preplezala v plezalnikih in še druge malenkosti, ki smo jih spregledale ... Skratka, bilo je poučno, poučno, ni kaj. Pa smo šli naprej!

Naslednji dan smo imele že novo poslanstvo. Otroci so si zaželeli toplic sredi kampa in na roke smo znosile več kot 150 l tople vode v bazenček. Dolinski trening smo temu rekle. Uživali so, uživali v naravi, brez tablic, računalnikov in drugih ekranov. Sredi kampa so izdelali indijanski šotor, v njem prebivali in kovali načrte za lumpari-

je, izdelovali nakit in glinene polžke, sredi največjega naliva pa po kampu iskali zaklad gorskega gusarja. En dan smo se skupaj odpravili na adrenalinske ferate, ki so v tem delu Francije enkratna priložnost za urjenje tako odraslih kot otrok.

Vsak večer smo skupaj zakurili ogenj, poslušali prijetno prasketanje, načrtovali naslednji dan, otroci pa so brezskrbno zaspali vsak v svojem položaju. Čas v prijetni družbi hitro mine in tako je bila tudi naša francoska zgodba pri koncu. Sledil je le še obisk svizcev, ki niso zavijali čokolade v folijo, temveč nas lenobno opazovali s soncem ogretilih skal izpod ledenika Glacier Blanc.

Romana Zorko

Potem pa svizec zavije čokolado v folijo ... (Foto: Romana Zorko)

A gremo na ...?

»Ej Val, gremo na Triglav?« se je večkrat glasilo vprašanje, ko smo po poti na Lisco debatirali o tem in onem. Val je sprva malo zavijal z očmi, nato pa vse bolj samozavestno in zavzeto ponavljal: »Ja, Boško, ja, mami, gremo!« Pridno je treniral in časi so bili vse boljši. Namen ni bil tekmovalne narave, želeli smo le videti, kje smo. No, pa smo jo dobili, ferato našo malo, na njej smo se igrali zahtevne planinske poti. Samovarovalni komplet, čelada, malo previsa, klinov ... Vsem trem nam je bilo vse bolj jasno, da jih bosta dva dobila po ... Barbi je bila vedno za, rada je z mano švigala okoli. Kondicijo si je nekam spravljala in jo po potrebi uporabljala. Dva dni pred vzponom smo si »fotra« ogledali z Viševnika, ki je kot dnevna soba za sanjarjenje o vzponu. V to, da osemletni Val vzpona ne bi zmogetel, ni nihče dvomil, saj je bil dobro pripravljen. Pridružila sta se nama Toni in Mateja, no pa so bili štirje za po ...

Imeli smo torej vse: željo, pogum, voljo; od tehničnih stvari pa srce, pljuča ter vsak svoj par nog.

Prišel je dan, ko je bilo treba vstati. V bistvu je še noč, ko ura planince žene v hrib. Ni navaden hrib, ta je zapisan v nas samih, kliče. Štartali smo z Rudnega Polja pod Viševnikom. Preko Studorskega prevala, na desni smo opazovali travnato pobočje Velikega Draškega vrha, Tosca, na levi pa del Bohinjskega jezera. V Vodnikovi koči smo malo pomalicali in pohiteli do prvih klinov. »Val to ni še n'č,« sem pametoval »boš vidu kol'k jih bo.« Pot smo nadaljevali po razgibanem

Mladi Val na Triglavu (Foto: Boštjan Prosenik)

skalnem terenu čez ruševje proti Kredarici. »Pa kje je ta kočica?« je že utrujen dejal najmlajši član družinske ekspedicije. Kmalu zatem smo zagledali veliko vetrno elektrarno, nato pa našo najvišje ležečo kočico. Pa so spet sledile prehrabne dejavnosti, da bo dovolj moči za plezarijo, ki je sledila. »Kam gremo? Tjale gor? Noro!« je bilo slišati in o kakšni utrujenosti ni bilo nobenih sledi več. Zapodili smo se v steno in že smo plezali. Vsi polni adrenalina. Vreme se je malo skisalo, malo oblakov, vendar nič takšnega, da bi človek mislil na kaj mokrega. Mali Triglav, še malo ... Pred nami je bil prehod z »malega« na »veliki« Triglav. Nobenega strahu ni bilo, vsi smo se odlično držali. Malo pred vrhom

so nas prehiteli fantje z Gorskega polka Slovenske vojske.

In končno smo stali na vrhu, tistem, ki je naš najvišji in je tudi v srcih naš. »Uspelo nam je,« sem bil vesel. Malo smo se stisnili. Eni dali, drugi dobili po ... Razgleda nismo bili deležni. Pa če smo odkriti, nam niti ni bilo mar. Imeli smo se lepo.

Sestopali smo kar hitro, saj vreme ni bilo več tako, da bi človek ne mislil na kaj mokrega. Proti koči Planika smo zavili na Malem Triglavu. Vala so čevlji pošteno ožulili. Malo nas je skrbelo, kako bo naslednji dan. Ravno, ko smo vstopili v kočo, je pričelo deževati. Večerja. Prespali smo v lepo urejeni koči na udobnih ležiščih skupne sobe.

Zjutraj nas je zbudilo sonce. V dolino smo jo usekali ob sedmih. Lepo počasi. Val je imel nekaj težav zaradi žuljev. Stisnil je zobe, a pot do Pokljuke je bila še kar dolga. Na koncu sva se premikala kot polža, ostali pa so jo mahnili naprej. Takrat sem videl junaka, ki se ne vda in gre do konca. Sklenil sem, da bomo še šli v hribe. S tako ekipo vedno! Na Pokljuki nas je pričakala mami in naša najmlajša Neva, ki pa v hribe hodi le, če jo oči nese. A on skrivaj že kuje načrte tudi za njo. To je bil res krasen podvig z družino in zelo sem ponosen na svoje prave Slovence.

Boštjan Prosenik

Plezanje na Hvaru

Tokratne novembrske počitnice smo izkoristili za športno plezanje. Za dopustovanje na Hvaru smo se odločili Romana Tomšič, Betka Galičič, Elliot Lis in moja malenkost. Šoferka Super Betka je dosledno preverila stanje cest in možnosti ob slučajnih zapletih med potovanjem do Hvara. Tako smo se tudi ob prvi neprijetnosti, ko se je pokvaril trajekt v Drveniku, ki bi nas hitreje pripeljal do otoka, le z malo obotavljanja, saj nam niso vedeli povedati, kdaj bodo trajekt popravili, odločno obrnili nazaj proti Splitu. Ura je bila že pozna, zato je Betka drvela po ovinkih, razen v naseljih seveda, da bi ujeli zadnji trajekt tisti dan. Ostali smo ob tem mirno užili prve žarke obmorskega sončnega zahoda. V apartma smo tako prispeli šele ob enajsti uri zvečer, vendar lastnica ni bila nejevoljna. Nastanili smo se v Jelsi.

Pred vkrcanjem na trajekt si je Beti za uspe-

Hvarska avantura (Foto: Jerca Miklič)

šen prevoz privoščila sladoled. Tudi Roma je grešila. Saj je vseeno, v naslednjih dneh tako ali tako nismo prav dosti jedle. Razen Rome, ki se je še naprej mastila in hrustala celo piškote. Vseeno je način prehranjevanja s stališča plezalske logike, torej nekaj zajtrka, oreški in jabolko čez dan ter manjša večerja, obrodil sadove. Prvi dan smo se še nekoliko bolj vlekli po smercah in stiskali tudi šalce tja do 6a+, smeri z višjo oceno so zahtevale nekaj padcev oziroma počitkov. No, ni čisto prav, kar pravim. Super Beti je razturala vsak dan, tudi na rest day, ko je za računalnikom v službene namene delala pozno v noč. Proti koncu tedna pa smo še ostali nekako prehiteli svoje povprečje, tako da smo se s plezalnimi izidi domov vrnili zadovoljni. Roma, Elliot in jaz tja do ocene 7a, čeprav slednjo največkrat na tope rope. Betki gre zahvala za napeljevanje smeri in končno naj vendar že sporočim, da je Beti splezala tudi 7c! In Elliot svoj prvi 7a! Dvoje plezališč smo obiskali. Prvi dan Stinivo, zgornji del; ostale štiri plezalne dni pa smo plezali kar v Šuplji steni, kljub dnevni najemnici, ki je znašala 30 kun. Zaračunava jo Slovak, gospod srednjih let z zanimivo

kuštravo frizuro, ki je ta del obale kupil in tam tudi na preprost način prebiva. Lepo se je znašel. Bil nas je vesel in nas pogostil z domačim rujnim. Smeri so v krasni skali, dolge do 40 metrov, precej ena ob drugi. Lepljenki so malce neprijetno navrtani, včasih zelo narazen, včasih preveč skupaj in tamkajšnjih štantov smo se morali privaditi. Vse to pa mirn in čist, naj rečem kar pravljičen, ambient odtehta. Ker je plezališče tik ob morju, smo vroči del dneva nekateri izkoristili za kopanje. Spet drugi so se skrili in plezali za stolpom v senci, kjer se je potrebno ponovno navaditi na svojstveno karakteristiko skale. Res, kakšen »krompir« je za Hrvate jadranska obala! Vreme nam je služilo. Le en dan je bil oblačen, takrat je tudi močno deževalo, vendar so bile stene kmalu suhe. Dneve počitka smo si krajšali s sprehodi, kopanjem, branjem, ustvarjanjem zapestnic, poslušanjem glasbe in podobnim. Končni znesek z vštetim prevozom, najemom apartmaja, stroškom za hrano in razglednice je bil proračunu prijazen. Ni presegel 200 evrov na osebo. Še gremo!

Jerca Miklič

Last climbing day of the year

Ljubljana, 31. 12. 2015, around 9:00 am

ME: Get up honey, we are going climbing outside today!

MY WIFE: Mmmm, okay... But where?

ME: Hmmm... maybe to Gornji Ig?

MY WIFE: You don't think it will be too cold to climb outside though?

ME: I wouldn't worry too much, I know this

one sector at Gornji Ig where the wall is facing the sun all day ...

In the morning of the last day of the year, we didn't get woken up by a restless alarm clock, but by the awesome sun rays that simply make you want to wonder, 'what would it be like to be outside today ...' The first thing that popped up my mind – climbing! So, after a short talk (seen above) with my

wife, she was also into the idea, and the game was on.

We weren't really in a hurry, even though we got ourselves really pumped to go. So first, we just put on some gnarly music, made tea and coffee, along with other morning necessities, and just took it easy. During breakfast, I thought of my good friend, Natalija Gros, who, as we all know, is a passionate climber, and happens to live in Ljubljana. So the 'math' was easy: I sent her a message, inviting her to join us on our little climbing expedition.

Anyhow, after breakfast it was time to pack our stuff and go. I went to our storage room to gather all the climbing gear: rope, ATC, quickdraws, harnesses, climbing shoes, chalk bags, etc. In the meantime, Rebecca made us some lunch packs, filled our water bottles, made some tea for the cold day ahead, and we were ready to go. Well almost.

What about the clothes? How cold is it really going to be? In my simple mind I thought: "well, we will be in the sun all the time, so it can't really be that cold". (What was I thinking!?) So we dressed pretty casually, you know, like we are going climbing in the late fall, and off we went.

On the way to the climbing spot I got a call from Natalija. "Hey Tomaž! Are you already climbing in Gornji Ig? I am on my way ..." Sweet! The more the merrier.

As we were driving to the spot, we noticed something not so appealing to us in the given circumstances ... At first glance, it seemed like there might be some snow on the hill!? Say what!?! We stopped the car (also how and why this photo was taken), and started examining the possibility of snow. Luckily we quickly realized that it wasn't snow covering those hills, but simply a layer of frost (ice that forms on trees and grass overnight from hu-

Pobeljeni Krim nad Gornjim Igom (Foto: Tomaž Škafar)

mid air in cold conditions). Huh, yes! Back in the game! We finally made it to the parking lot, which is above the climbing spot. I looked at the temperature display in my car: -4° C.

“Holy shishkebab!?”

We stepped out of the car. Damn, -4° C and little bit of wind feels really cold! Regardless, we took our stuff and started walking. Half way to our sector, we started getting a little bit worried. It was pretty cold and we were all alone. Like, totally alone. There were no other climbers, no other animals, all the trees were asleep ... What the hell, what’s wrong with everybody? I mean okay, it’s cold, but it’s also sunny, and it’s going to be New Year’s Eve in just a couple of hours. How would you not want to be here right now?

When we finally got to the belaying spot where we would climb. We looked up the wall to see the lines and ... Bam! We forgot the climbing guide book! To hell!

‘Eh, no worries! Eventually we will remember some of the routes by heart,’ we said to each other.

So, we both put on our harnesses, I tied myself in with a rope, checked all my quickdraws, put on my climbing shoes, while Rebecca set her belaying device, and we were set. I went and grabbed the rock and ... Huhhhhh, cold! But okay, for some reason the friction on the rock seemed much better than usual. Maybe it was only in my head, because I couldn’t feel my hands so well, or maybe because my hands didn’t have a chance to sweat at all, since they were trying to warm themselves. I started climbing, clipped in the first quickdraw, then the second, third and so on, until

finally, I clipped in the top and sat. I turned to majestically look around, and that’s when it hit me: the amazing view on the gorge, the deadly silence, and myself climbing. It was magical. Rebecca went after me, also really cold, but also happy to be there in some weird ascetic way. You realize how cold it is when you are belaying, just standing there and watching your climbing partner. But that’s the price of being in such a nice place all alone on a sunny day ...

I had suddenly remembered my first time being here. It was at the exact same spot. I was with Natalija. She told me Jure had showed her this enchanting place for the first time. Her Jure, who tragically passed away this past summer, had such a great feeling for special places. And the climbing area Gornji Ig can really be something if you let yourself go. I actually had the luxury to climb with Jure before, here at Gornji Ig. He really knew what climbing is about. It’s about fun and enjoying your company. It’s about respecting nature, living in the moment, and about expressing yourself and your ideas with your movement. He understood people are all unique, and he appreciated all of ‘em. He had a big heart, maybe too big, and that’s what cost him his life ...

All of a sudden we hear some noise. It’s getting closer and closer. Someone or something is approaching us. Who is it, what could it be??

Oh, Natalija! Of course! We hugged to say hello. She seemed to be overwhelmed with the weather, location, and the idea of actually climbing here today as well. She told us about climbing here with Jure before, and

how this was one of her favourite climbing places. We all had Jure on our minds, so we devoted our climbing session to Jure and his strong spirit.

We climbed a few problems, nothing serious. We were all taking it easy. Just being there was an experience itself. Natalija then left us after a few problems, because she had to go home to her and Jure's daughter Ela. All understood. Me and Rebecca stayed. The sun was still up, and we didn't want to give up, despite the fact that by that time we were already freezing. I wanted to climb more, didn't want to waste all that effort and devotion that we had so far. Rebecca was trying to negotiate a little about how long we would stay there. Apparently she has a 'dead fingers', which is when your fingers lose all their circulation from the cold, and you end

up with white, numb fingers. I managed to convince her to stay a little bit longer and climb with me. Somehow I felt restless and we kept climbing until the sunset ...

When the sun went down, we packed our stuff ASAP and got lost in the blink of an eye. We were frozen and hungry, but at the same time feeling proud and happy. We all know that feeling of accomplishment, when you feel that you did something right.

That night, the longest night, the New Year's night, we stayed up until 6 am next morning.

Being outside, doing what you like and spending your time with people that you like is the secret formula of eternal life. Keep that in mind!

Rebecca & Tomaž Škafar

S spomini na vrhu dolge smeri (Foto: Tomaž Škafar)

Decembrsko uživanje na Majorki

Moja stopnja ljubezni do mraza se v zadnjem letu kljub prizadevanju ni spremenila. Za letošnje ogrevanje je zelo spontano in na hitro padla odločitev obiskati Majorko.

Majorka je španski otok, največji izmed Balearskih otokov, katerih glavni predstavniki so še Minorka in najbolj znana Ibiza.

Ekipa, ki se je zbrala, je bila internacionalna: Alan – Dolenjec iz Mokronoga, ki živi v Ljubljani, Gregor – Senovčan, ki se je izvozil v Švico in Maja – Novomeščanka, Alanova sodelavka, ki je vse skupaj zakuhala, in seveda še moja malenkost. Izbrali smo termin od 19. do 29. decembra, saj so bile »čeznovoletne« letalske karte nekajkrat dražje. Jekleni ptič nas je sprejel na Dunaju in odložil v Palma de Mallorci. Palma je glavno mesto otoka in se nahaja na zahodu. Večina ostalega naseljenega so majhne vasi. Najet avto nas je čakal na letališču, hiša je bila v Pollenci (vzhodni del otoka), 44 plezališč pa je posejanih po celotnem otoku. Največ jih je na severnem delu, kjer je tudi največ gora.

Začeli smo z najbližjim plezališčem naši hiši in vsak naslednji dan postajali bolj pogumni in se peljali dlje. Vsak (plezalni) dan smo obiskali drugo plezališče. Cestne povezave so zadovoljive, ceste pa ozke, takoj ko zapustimo avtocesto. Večina plezališč je obrnjenih na jug, kar je super za zimski letni čas. Gneče ni bilo nikjer. Prevladovali so nemško govoreči plezalci, ki so prišli plezat namesto smučanja v Alpah, saj so bile razmere zaradi toplega vremena preslabe.

Ocene smeri so zelo navite, edino v platah

so takšne, kot smo jih navajeni v Sloveniji. Že prvi dan smo v vodniku našli zanimiv stavek: »slightly overhanging slabs for beginners«. Ker je zapisano že samo po sebi rahlo komično, je postalo to mantra našega izleta in najpogosteje izrečen stavek v desetih dneh. Našli smo obilo »slightly overhanging

Slightly overhanging slab for beginner
(Foto: Bojan Zorko)

slabs«, a »for beginners« pa prav nobene! Smeri so dobro opremljene, po večini visoke (ali pač nizke) cca. 15-20 m in na vrhu se je skoraj vedno treba prevezati. Skala je kompakten apnenec, še najbolj podoben Paklenici in malo variira od plezališča do plezališča. Največje plezališče se imenuje Sa Gubia in nekoliko spominja na veliko osapsko steno. Ker je ta dan Grega odletel k svoji ženi v Dublin se trije nismo odločili za dolge smeri.

Najbolj navdušujoče plezališče je Cala Magraner, ki leži tik ob morju. V ponudbi ima zelo previsne smeri po zaobljenih šalcah, vse do nam ljubih plat. Našli smo tudi plezališče Calvia, ki ponuja »delikatne«, dalj-

Bojan med DWS (Foto: arhiv Bojana Zorka)
še plate, poleg pa tudi nekoliko lažje smeri. Slednje je bilo na prste pisano naši Maji.

Morje nas je bučno vabilo s svojimi »prijetnimi« 17° C in nismo se dolgo upirali. Z Gregorjem sva se opogumila še za DWS – deep water solo. Sam sem to počel prvič.

Na mestu, kjer sva se zabavala z lahkim DWS-ji je nujno omeniti, da se nahaja (ena izmed?) najtežja preplezana DWS smer na svetu, to je Es Pontas. Smer prvi preplezal Chris Sharma. Naravni obok je res impresiven in zaščitni znak te regije.

Za vsak dan smo našli primerno plezališče. Vremenu se ni bilo treba veliko prilagajati, saj smo imeli vseh 10 dni sončno z občasno oblačnostjo. Nekoliko pa le, saj so jutra strahansko »rosnata«. Vlaga je toliko, da sever-

Slavni Es Pontas (Foto: Bojan Zorko)
ne stene ostanejo vlažne do popoldanskih ur.

Majorka je otok, ki veliko nudi športnim užitarjem. Poleg (nam glavnega) plezanja, je otok znan po umirjenih voznikih (presenečeni?) na vijugastih gorskih cestah, polnih cestnih kolesarjev. Zimske razmere so idealne in najboljše ekipe (Sky) trenirajo tu. Kolegica je bila lani na soteskanju, tako da vsak najde svojo strast. Dan sprehajanja po Palmi, dan obiska podzemlja (z orkestrom!) v Zmajevih jamah, 6 dni slikovitega plezanja, večerno tarokiranje z buteljko »Rioje« in skoraj en dan za potovanje v eno smer, je kratek povzetek naše Majorke.

Bojan Zorko

Za tistega, ki ga poezija ne zanima, pa še nekaj števil. Tiste z EUR na koncu, se razdelijo med vse plezalce (razen letalske karte):

Število plezalnih dni	6
Število preplezanih smeri (6a-6c)	27 (+ še kakšnih 10 pod 6a)
Letalska karta (z dodatno prtljago)	150 EUR
Rent-a-avto (10 dni, Nissan NOTE)	150 EUR
Stanovanje	410 EUR
Srbsko govoreči taksist na Dunaju (prevoz iz P do letališča in nazaj)	70 EUR
Parkiranje na Dunaju 10 dni (garažna hiša)	40 EUR

Prva 8a

A je to (Foto: Andrej Trošt)

V letošnjem prispevku sem se odločil, da bom predstavil uresničitev večletnega cilja, da preplezam smer z oceno 8a.

Tekmovanje v Vzhodni ligi je bilo zame zelo uspešno, saj sem zmagal na vseh tekmah, razen na prvi, na kateri me ni bilo. V skalo sem se letos prvič odpravil 11. aprila,

in sicer v Kotečnik. Glede na to, da je bil to prvi obisk skalnih smeri letos, mi je šlo zares odlično. Preplezal sem štiri smeri od težavnosti 7a do 7b. Razmišljal sem pa še o poskusu v smeri Guernica, a sem se odločil, da se bom tja podal, ko bom bolje pripravljen.

Začele so se prvomajske počitnice in takrat se mi je ponudila priložnost, da se dobro vplezam v skali, saj je bil organiziran plezalni tabor v Arcu. Odpravili smo se s kombijem in avtom. Po dolgi vožnji smo prišli do kampa, kjer smo preživeli sedem dni. Plezali smo v plezališčih Belvedere, Nago in Massone. Preplezal sem kar nekaj smeri z oceno 7a, 7a+ in eno 7b. Moj največji dosežek na tem taboru je bil, ko sem bil v plezališču Nago uspešen v kratki smeri Mac Becht z oceno 7c. Potreboval sem dva poskusa. Ta je postala moja najtežja preplezana smer.

Po taboru sem imel dva dni počitka in potem sem se 4. maja z Andrejem Troštom in Petrom Sotelškom odpravil plezat v domače plezališče Nad Savo. Tam sem se najprej ogrel v lažjih smereh in se nato odločil, da bi poskusil še smer A je to, ki je ocenjena z 8a. Čeprav je bil to šele prvi obisk tega plezališča letos, sem se spodnjega dela smeri zelo dobro spominjal iz neuspešnih poskusov v prejšnjem letu. Najprej sem v smer vpel vse komplete, si ogledal detajl v spodnjem delu smeri in še dobro naštudiral zgornji del, ki si ga

do takrat nisem še nikoli v celoti ogledal. Ko sem končal z ogledom celotne smeri, sem imel zelo dober občutek, da mi jo pa mogoče res lahko uspe preplezati že tisti dan. Vzel sem si malo počitka, potem pa sem resno poskusi. Plezal sem kar se da sproščeno in skoncentrirano. Prišel sem do detajla, ki je sestavljen iz treh težkih gibov na majhnih poličkah. Brez problemov sem prišel čez spodnji del smeri. Pred vstopom v zgornjega sem si dobro odpočil in nato krenil v akcijo. Vedel sem, da me čaka še en dolg, težak gib. Uspel sem ga narediti in potem sem bil že prepričan, da me do vrha nič ne more ustaviti. Res mi je uspelo in občutil sem neverjetno srečo, saj sem v enem tednu prestavil svoje meje kar dvakrat. Takrat sem si zaželel še več. V mislih sem imel že nove projekte.

10. maja sem se pridružil Tjaši in Andreju Troštu pri plezanju v Kotečniku. Začeli smo v sektorjih Luska in Kolomon. Ogledali smo se kar v smeri z oceno 6a+ in preden sem se lotil resnih smeri, sem preplezal še smeri Bambus 6c/c+ in Sveto Evo 7a/a+. Z Andrejem sva poskusila smer Dream team 7c+/8a, v kateri je bil Andrej uspešen, meni pa sta še kar manjkala dva giba. Nadaljevali smo v sektor Oboki. Poskušal sem v smeri Guernica, 8a, pri kateri mi je prvi gib delal hude težave, saj nisem mogel nikakor zadržati ostre poličke. Guernica je morala do uspešnega vzpona počakati le en teden, saj smo se 17. maja zopet vrnili v Kotečnik in tisti dan sem jo preplezal v prvem poskusu. Z Andrejem Troštom sva študirala še smer Impulz, 8a+. Težave mi je delal le en gib,

zato smeri nisem uspel preplezati. Ogle doval sem si še nekaj težkih smeri in že koval načrte, kaj vse bi še zmožel.

23. maja se je začelo državno prvenstvo. Na prvih tekmah nisem bil ravno najbolj uspešen. Prvo leto sem tekmoval med kadeti in smeri postajajo seveda vse težje. Po dveh tekmah je sledil štirimesečni premor.

Minila sta maj in junij. V šoli je bila kar »gužva« zato sem treniral le na bolderci v Krškem. Začele so se poletne počitnice in čas je kar hitel mimo mene. Kot v prejšnjih letih tudi letos nisem med počitnicami skoraj nič treniral, zato sem izgubil veliko vzdržljivosti. Avgusta sem zopet začel z resnimi treningi, saj se je nadaljevalo državno prvenstvo. V skali sem plezal le še dvakrat in cilji, da bi preplezal še kakšno težko smer, so začeli postajati nedosegljivi, saj sem zaradi dolgega lenarjenja izgubil veliko vzdržljivosti in moči. Treniral sem zopet le še na bolderci v Krškem, da bi dosegal čim boljše rezultate na tekmah državnega prvenstva. Konkurenca je bila zelo močna in kmalu sem ugotovil, da ne bom tako uspešen kot leto prej, saj mi je manjkalo kar veliko treninga.

Zdaj ogromno treniram in se pripravljam na letošnjo sezono, v kateri že imam ogromno ciljev, tako na tekmah kot vzponih v skali. Vem, da bom lahko z veliko truda in zavzetim treningom na tekmah še uspešnejši in da lahko v skali premaknem svoje meje še za nekaj ocen.

Aljaž Motoh

Zapadni greben

Po večmesečnem prigovarjanju, da greva sama preplezat Zapadni greben (najina prva dolga smer brez inštruktorjev), je Lea le popustila in tako sva neko soboto krenila proti Kalniku. Vreme na poti ni izgledalo najbolj optimistično: zelo nizka oblačnost oz. konkretno gosta megla. Nič kaj fajn. Nič kaj vabljivo. Nasploh bljak.

Poleg Leinega teženja o času, ki je potreben za plezanje smeri, naju je skrbelo tudi dejstvo, da si je Bini vbil v glavo idejo, da bo smer preplezal v vodstvu. Če slučajno še kdo ne ve, ga je na smrt strah višine in že pri kakšnem čudovitem razgledu otrpne, prebledi in dobi čudovito vrtoglavico.

Na najino srečo se je megla dvignila in v

Kalniku naju je pričakal malce hladen, vendar čudovit sončen dan. Iz avta sva pobrala vso plezalno opremo, ki jo premoreva, vključno s sposojenimi metulji. Še dobro, da nisva plezala v času pustovanj, saj bi naju kdo lahko zamenjal za kurenta.

Žvenketajoča sva se odpravila na začetek smeri. Lea je bila malce bolj zaskrbljena, Bini pa se je pogumno podal v prvi raztežaj (morda je njegov pogum izviral iz nizkih ocen smeri). Upoštevajoč Sandrino navodilo: »Vedno išči najlažjo pot!« je Bini po 70 metrih uspešnega plezanja ugotovil, da je spregledal vsaj en štant. Ko se je Lea iz doline drla in spraševala kaj se dogaja,

Brez vrtoglavice (Foto: Lea Lužar)

Dostop do Zapadnog grebena (Foto: Lea Lužar)

ji je Bini suvereno odgovoril: »Nič!« Če še komu slučajno ni jasno, to ni pravilen odgovor. Zgodba se je nato ponovila še v drugem raztežaju.

Pred zadnjim cugom naju je pričakala čudovita jasica, s katere sva imela prelep pogled na sosednji greben, s podobnim terenom, polnim pohodnikov, pohodniških družin z malimi otroki in družinskimi psi. Glej ga šmenta, bili so popolnoma brez plezalne opreme! Toliko o zahtevnosti smeri.

Ko sva (seveda uspešno) prišla na vrh, se je začel težji del najine avanture. Potrebno

je bilo priti v dolino. Sestop po brezpotju hrvaškega gozda je bil verjetno veliko bolj nevaren kot sam vzpon. Suho listje je omogočalo kar prijetno smuko, malce težje pa se je bilo izogibati drevesom, saj so kar skakala na pot.

Dejansko je smer popolnoma začetniška ali poligon za ponovitev manevrov, saj omogoča postavitev vseh vrst vmesnih varovanj, težavnost raztežajev pa sega od 2 do 4c.

Sklep: Ne nosi vse opreme, kjer ni potrebna, saj se ti lahko pohodniki smejijo.

Lea Lužar in Albin Pečnik

Prvomajska Paklenica

Ko so lipe cvetele in je bil maj... smo bili Nejc Pozvek, Bojan Zorko, Vanja Švajger in jaz v Paklenici, kjer se mi je zgodilo nekaj, kar se »sliši ful dobr« in tudi je! Dobil sem pokal! Na tekmovanju BWSC (Big Wall Speed Climbing), kar pomeni hitrostno plezanje v večraztežajni smeri, v navezi s Charlotte Durif! Kdor še ne ve, halo, naj se zbudi! To je vrhunska športna plezalka, ki pleza kot res prava »spider woman«. To je ena tistih pičlih deset na svetu, ki splezajo 9a – to je ona! Pleza zelo elegantno, nekoliko počasi, tako da se vedno znova sprašuješ, od kod ima toliko moči, da se tako dolgo drži v previsih.

Tisti večer smo sedeli pri »Dinkotu«. Večina jih je šla že spat, ko prisede organizator festivala, ki je potekal ravno na dni našega obiska Paklenice. Nejcu je povedal, da išče soplezalko za Charlotte Durif, nakar Nejc

BWSC (Foto: Nejc Pozvek)

skoraj zavpije: »Jerca bo!«. Nisem imela ne časa ne možnosti izmuzniti se, ker sem edina od punc v tistem trenutku za mizo imela izkušnje plezanja dolgih smeri. Tako sem naslednji dan na vse pretege iskala Ines, ki bi me še lahko rešila bližajočega se »podviga«, saj se nisem želela izpostavljati fotografom, snemalcem, komentatorjem. Niti nisem bila v formi, da bi šla na tekmo lahkotno, vendar sem potem vlogo morala vseeno izpeljati. Ta isti dan, ko sem čakala Ines, da se od nekje pojavi, sva šli z Vanjo v tekmovalno smer Karamara sweet temptation. Prišli sva gladko čez, po sestopu pa sem šla prvi del še dvakrat, ko sem spoznala, da lahko ta dan le še počivam.

Ponoči pred dnevom tekme je deževalo. Po tihem sem upala, da se bo tekma začela čim kasneje, da moj strah pojenja in si nabere še malo moči, oziroma da se pojavi fista Ines ter gre v smer kar ona. In ja, je resnična oseba. Na festival me je spremljala moja zvesta skupina soplezalcev, že tako sitih mojega iskanja te čudežne Ines, da so že zbijali šale na ta račun.

Charlotte je krasna, mirna, preprosta punca. Sproščena, skromna, kratka brez zapletanja je sprejela, da ne zmorem smeri splezati še pred tekmo, ker bi tako strošila preveč moči. Dogovorili sva se o sporazumevanju med plezanjem, da bi le-to potekalo kar najbolj gladko. Čeprav sva vedeli, da bova zasedli tretje mesto, saj smo bile prijavljene le tri naveze (hihi ...), sva smer uspeli splezati v 29-ih minutah. Kar je lep rezultat glede na to, da Sunčica Hraščanec s soplezalko vsako leto zmaga z rezultatom okrog 15-ih minut, druga naveza pa je smer prav tako trenirala že nekaj vikendov prej.

Plezala sem hitro, še hitreje ni šlo. Da si lahko predstavljate, koliko prispeva vzdržljivost in moč pri hitrosti plezanja, naj povem, da lahko to smer plezaš zelo enostavno »kot po lestvi«, in kako temu niti ni tako, če moraš tu in tam pohoditi tudi mokre stope, prijeti moker grif, da prideš čez del, ki bi ga močna oseba preskočila. To sva potem »na tleh« v mikrofon za komentar gledalcem tudi povedali, Charlotte še vedno vsa sveža, jaz pa navdušena, a prepotena.

(Foto: Nejc Pozvek)

Sledilo je fotografiranje, večerna podelitev, vnovič fotografiranje et voila – smo bili kmalu že spet doma, kjer sem kajpak najprej vsem domačim pod nos pomolila – pokal! Aja, pa »zaslužila« sem 1000 kun vreden bon za zagrebški Iglu šport. Kako sem jih šla zapravit pa v drugi zgodbi.

Jerca Miklič

Kje si, Ines?

Tokrat smo se PAKovi plezalci okoli 1. maja razpršili na več različnih koncev, manjša ekipa je obiskala tudi Paklenico. Na četrtkovo jutro smo se napakirali v Nejčev avto in komaj uspeli vanj stlačiti vso opremo.

Nabiti v avto (Foto: Bojan Zorko)

Utaborili smo se v kampu Marko, pripravili šotore in se odpravili v kanjon. Tam smo se lotili raznih krajših ogrevalnih smeri in se proti večeru vrnili v kamp. Odločili smo se, da grem na večerjo, kam drugam kot k Dinku. Uživali smo v dobri hrani in pivu, ko se nam je pridružil hrvaški kolega Orsat. Povedal je, da išče še tekmovalko za sobotno tekmo v hitrostnem plezanju in sicer za navezo s slavno francosko plezalko Charlotte Durif. Malo smo se spogledali med sabo in s tremi glasovi ZA izvolili Jerco. Le-ta sicer ni bila čisto sigurna in je pristala, ker je bila prepričana, da bo do sobote našla zamenjavo zase.

Naslednji dan smo se zopet podali v kanjon. Z Jerco sva se odločili, da greva poizkusiti tekmovalno smer za naslednji dan. Jerca je

plezala kot prva, jaz pa sem ji nekako sledila. Smer je bila že na vstopu zahtevna, naprej pa je tudi imela še nekaj detajlov, vendar jo je Jerca uspešno zmogla. Po spustu sva se še enkrat podali v smer in Jerci je bila že bolj všeč, čeprav je bila še vedno prepričana, da bo do drugega dne našla zamenjavo. Imela je idejo, da bo to Ines iz Zaprešiča, ki je v teh dneh skupaj s kolegi plezalno dopustovala v Paklenici.

Popoldan sva preživeli ob sproščanju ob morju in nastavljanju soncu. Naslednji dan smo si naredili zmagovalni zajtrk in se odpravili proti kanjonu. Ponoči je že sicer deževalo, vendar je do poldneva prenehalo. Ob 10. uri smo bili dogovorjeni za srečanje s slavno Charlotte Durif. Jerca je še vedno iskala zadnje možnosti, da pride do Ines

Charlotte in Jerca (Foto: Luka Tambača)

in jo prepriča, da jo zamenja. Ne glede na vse, pa se je v trenutku, ko je bila predstavljena francoski partnerici, profesionalno sprijaznila. Vzeli sta si čas, se pogovorili in naredili plan plezanja. Prišel je čas tekme.

Skupaj z Jerco in Charlotte sta tekmovali le še dve hrvaški navezi, ki pa sta pretekle mesece skoraj vsak vikend preživali v Paklenici in trenirali. Naša francosko-slovenska naveza je svoje delo opravila super in za trenutek je drugouvrščeni dekleti celo malo zaskrbelo. Obe zadovoljni in veseli sta se zmagoslavno objeli. Jerca je kmalu zatem že dala svoj prvi profesionalni intervju. Zvečer je na trgu Marasovičev sledila podelitev in proslavljanje, ki se je zavleklo v jutro naslednjega dne.

Tokratna Paklenica je bila zares zelo »plovita«. Poleg francosko-slovenske tekmovalne naveze in osvojenega tretjega mesta, druženja s francoskimi plezalc iz

Team Excellence in večernega dogajanja s koncertom v živo, je tudi Nejc nanizal nekaj uspehov. Od četrтка do nedelje je preplezal Black magic woman (7b+) v navezi z Bojanom in Alan fjord (7c) ter Cupido (8a) v navezi z breganskim sosedom Sašem Kmezičem.

V letošnjem letu pa se nadejamo zopet novih dogodivščin ...

Vanja Švajger

Tekmovalki in strokovni štab (Foto: arhiv PAK)

Vtisi z družinskega tabora v Ratečah

V petek zvečer sva se s prijateljem Mitjo pripeljala do zavetišča Slatna, kjer so naju klubski kolegi pričakali ob idiličnem ognju, kot se za tabor spodobi. Nad lokacijo sem bil navdušen, čeprav je bila že tema. Naslednji dan sem se v to res prepričal. Zbudili smo se zgodaj, ker smo bili zmenjeni, da gremo plezati v Nad Šitom glavo. Na žalost nam je pot prekrizhalo vreme, saj je začelo deževati. Zato sem po zajtrku in debati s kolegi šel nazaj v posteljo. Ko sem vstal čez nekaj ur, me preseneti Mato z vprašanjem, če gremo? »ltak, da gremo!« Vreme se je zvedrilo in res smo odšli plezat. Stlačili smo se v avto in se odpeljali na izhodiščno točko na Vršič. Dostopa smo imeli ravno prav, da smo se malo ogreli. Z Mitjo sva plezala Kranjsko poč, Mato, Vanja in Tadej pa sosednjo smer. Edina težavica je bila orientacija, ki v steni ni mačji kašelj, saj nimaš tako dobrega pogleda kot od daleč. Tako sva plezala neko varianto smeri, saj je bilo v steni veliko klinov in sidrišč, celo svedrovcov. Steno smo premagali varno in še kar hitro. To smo seveda proslavili v Erjavčevi koči in nazdravili s pivom. Po prihodu nazaj v Slatno nas je pričakala pojedina, okusna in obilna, z Mitjo pa sva pomila vso posodo. Za sladico smo imeli palačinke na sto in en način. Masa je bila že pripravljena in z veseljem sem pomagal pri peki. Tako se je dan prevesil v večer in odpeljala sva se nazaj domov.

Na taboru sem se imel zelo lepo. V odlični družbi čas vedno prehitro beži. Že sedaj pa

Miha in Mitja (Foto: Miha Kozmus)

lahko rečem, da se ga naslednje leto zopet udeležim.

Miha Kozmus

Ker je zadnja leta poletna vročina res neznosna, morje pretoplo, smo lansko poletje in vročinski val Bedrači izkoristili za pohajkovanje naokoli in namakanje v reki Nadiži. Reka nas je vsekakor ohladila, okolica pa odpeljala daleč v čas 1. svetovne vojne. Družinski dopust smo zaključili v karavli PD Lisca, kjer je že tradicionalno organiziran klubski tabor.

Sredin večer smo preživeli še s sevniškimi gobarji, četrtek pa pričeli z aktivnostmi. Bedrači smo družinsko spoznavali dolino

Pišnice. Vanja in Nejc sta obiskala vršiške stene in plezala v Nad Šitom glavi. Matej si je po veliko letih privoščil Ašota. Večer v karavli je bil tako že zelo zanimiv, poln doživetij, predvsem pa dolgo glasen, saj so si ga mladi fantiči, klubski podmladek, privoščili pozno v noč.

Petek. Načrt, da se zjutraj odpeljemo skupaj plezat Romana, Sandra, Vanja in Nejc je polovično uspel. Nejc je zbolel in nama z Romano velikodušno odstopil svojega Passata. Ženskici sva tako uspešno preplezali Kranjsko poč, »dopoldan pa zaključili pozno popoldan« na pirčku pri Tonki. Najini fantje so ves dan pridno gobarili in odkrivali nove poti pod Poncami. Ta večer so poskrbeli za obilno večerjo za vse: testenine z jurčki. Mljask! Pridružili so se nam tudi Berniki in število otrok se je takoj povečalo na 9. Taborni ogenj ter zabava za najmlajše sta bila večerna pika na i. Seveda smo pekli hrenovke. Tiste zoglenele so bile najboljše, enako tudi krompir.

V soboto smo se zbudili v dež, a je kmalu ponehal. Tako Miha in Mitja nista ostala brez zasluženega. Prišla sta plezat in odplezala. Skupaj so tako šli v steno: Matej, Tadej, Vanja, Mitja in Miha, v dve smeri v Nad Šitom Glavo. Lepi smeri so z užitkom splezali in dan končali, kako drugače, s pirčkom v roki. Martin je ubral zanimivo in dokaj nevarno pot po dolini Pišnice čez neko sedelce v Tamar. Tokrat smo mame otroke odpeljale na kranjskogorsko sankališče in sladoled. Markova familija je kolesarila. Po slastni večerji in palačinkah je sledil še klepet ob ognju in načrti za zadnji dan. Mitja, Miha, Vanja in Nejc z vročino, so nam pobegnili domov. Jutro zadnjega dne je bilo delovno. Vsi aktivni smo se spremenili v čistilke. Karavlo smo prepustili upokojujencem PD Lisca. Del skupine je odšel frikat, drugi del pa iskat jezero Kreda v dolini Radovne. Tam smo se na koncu zbrali vsi, se lepo umili in zasedli skoraj celo jezero. Nasmejani smo se še v lepem vremenu razšli. Ponovimo? Seveda! V še večjem številu.

Sandra Voglar

Večerno taborno vzdušje (Foto: Martin Bedrač)

PAKovke še vedno rade plezamo

Da smo na klubu že kar dolgo dejavni, nakazujejo tudi številni tabori, ki so že tradicionalni. Prvotno je seveda druženje, sproščanje, nabiranje moči in debatiranje o ciljih, željah, ali pa samo klepet ob kavici in spoznavanje novih plezališč. Hranjenje, nasmehi, hranjenje, telovadba, hranjenje, plezanje, hranjenje ... Kje je to srečanje? Kaj se tam dogaja? Se tudi pleza? Vzdušje,

ki ga naredi družba večjega števila žensk (no, v našem primeru plezalk), je težko razložiti. Treba ga je doživeti. Sploh, ko ima vsaka svoje želje in potrebe. PAKovke smo se preteklo jesen ponovno zbrale v Voglarjevi vikendici na jugu Istre. Izkazalo se je, da je ta baza res primerna, saj je od tam do istrskih plezališč le nekaj kilometrov vožnje. Sicer pa še dobro, da smo

imele tokrat s sabo Romo. Jutranji spanec se je že zavlekel v dopoldan, ko je zjogirana in s kavo ter jegrčkom prijetno osvežena, polna energije: »Kaj je babe, gremo al kaj?« postala skoraj odgovorna za zastoj nekaj ženskih src. V trenutku so bile blazine zložene, spalke pospravljene, zajtrk na mizi. Martinčkanje na sončku ob morju in s prijetno kofeinsko dišavo v roki je bilo čisto preveč simpatično. Pa vendar smo dan končale čisto skurjene. Preplezale in zasedle smo vse smeri, ki so bile v naših zmožnostih v Linskem kanalu. V bazo smo se vrnile v temi. Sledila je joga, raztegovanje, masaža ... tiste pa, ki tega »ne rabimo«, smo pridno zakurile in pričele

Ko PAKovke zasedejo plezališče
(Foto: Sandra Voglar)

z griljado ter borbo (prej genocid nad) s komarji. Nazdravljale smo na ne vem kaj vse, se trudile, vendar oči so padle skupaj. Vse dokler sredi noči: »Romana kje si?« Tanja prestrašeno pokliče Zorkovo. Zaspali sta skupaj na kavču, sedaj pa ... ? »Tukaj sem, na drugi strani, sem mislila, da je tu manj komarjev.« Sledil je smeh in štetje ovčic, ki je le premagalo bzzzzzzz, bzzzzzzz, bzzzzzzz do jutranjega, ponovno vojaškega, bujenja naše oficirke. Sledila je vožnja proti domu. »Lušno se vedno prehitro konča.« Lahko se pohvalimo kot izvrstne kuharice, pekinje, ne le plezalke. Karavana smo napolnile do vrha in krenile

za Kompanj. Izvrstno plezališče, le da so se nam zdele stene malo gladke, kot jih je komentirala Lea. Da ni le sreča pogumnim ob poti, smo dokazale tudi z znanjem in voljo. Ponovno smo okupirale smeri, nam všečne. Vse preplezale! Z občutno povečanimi podlahtmi in podmazanim želodčkom, smo se še z vedno polno Špar vrečko hrane vrnile z mrakom na parkirišče. Nič, še en teranček in veselo k našim dečkom domov. »Hja, ženskice, fotošutinga je bilo sicer veliko in dobrega, a do jeseni nas čaka še veliko napornega dela. Prijave so že v teku. Kje ste?«

Sandra Voglar

Foto: Sandra Voglar

Izkušnja v Trapezu

Po dvajsetmeterski prečki stopim na udobno polico. Kaj polico, teraso sredi strme stene. Varujem Tanjo in Sandija, ki plezata za mano. Opozarjam ju, naj pazita na kamenje, saj nižje plezata še dve naši navezi, ki nam sledita. Gremo se vlakca in prav fajna nam je. Vlakcama se.

Arno vodi navezo za menojo. Pri sebi ima Miho in Boštjana. Zadnja sta Mičo in Grico. Oba sta že pripravnik in Mitja že suvereno vodi navezo. Vem, da pleza premišljeno in varno. Zaupam mu.

DKV (Foto: Tanja Tušek)

Nekdo me kliče. Arnov glas prihaja od spodaj. Utišam Tanjo in Sandija, ki neumorno čebljata skozi vso smer. Pravi, da je padel. Na vrhu ene izmed strmih stopenj se mu je odlomil oprimek. Padel je v zrak skupaj z oprimkom in obvisel na vrvi nekaj metrov

nižje. Klin ga je zadržal, k sreči. Miha je ustavil padec. Pri tem je z nogami priletel v steno in si nerodno nabil oba gležnja. Pravi, da naprej ne bo mogel plezati v vodstvu, kot drugi pa bo šlo. Na klinu, ki ga je zadržal naredi sidrišče. Zabije še dodaten klin. Čas se zaustavi, ura pa niti slučajno. Sandi me varuje, da odplezam malo nižje, kjer se mi odpre lep pogled na spodnji del stene. V zajedi so, tako da jih ne vidim. Sem dovolj blizu, da se slišimo in natanko vem, kje so. Tisti neroden prehod spodaj, tam so. Razmišljam, kaj sedaj. Niti ne pomislim na to, da bi se spustili nazaj pod steno. Težko bi bilo s tečajniki in še Arno je poškodovan. Samo gor, si pravim. Miha bi lahko poizkusil v vodstvu. Vprašam ga, če se počuti sposobnega, da bi plezal kot prvi. »Sevede, staari, iitiiaak,« mi da vedeti, da komaj čaka. Dam mu nekaj napotkov in že pleza. Vsekakor moramo vsi priplezati na teraso, potem bomo videli, kako naprej.

Vidim Miho, kako napreduje po žlebu navzgor. Hiter je, saj težko res ni, je pa krušljivo in zato tudi nevarno. Skoraj vso opremo je pustil na spodnjem sidrišču in ko ga spomnim na varovanje, išče, kaj od opreme je še za pasom. Medtem že najde razpoko, kamor vtakne frenda, oplazi me s pogledom in se nasmehe, da mu človek lahko le vrne nasmeh. Skupaj stopiva na teraso. Tu se zberemo kakšno uro in pol po padcu. V drugih okoliščinah bi naš vlakec tukaj zagotovo imel piknikplac, danes ne. Arnovi gležnji so že otekli. Pravi, da bo šlo. Ker smo že v zadnji tretjini smeri, od lažjega

plezanja pa nas loči še ta navpična stopnja nad nami, tudi sam želim navzgor. Še pol ure mini, preden nadaljujemo z vzponom. Ko se ti kaj zalomi, se čas ustavi, ura pa teče kot nora in tako je bilo tudi sedaj.

Tečajniki modrujejo, kje naj se lotim gladke plošče, ki je nad nami. Plezam po občutku in vem, da je prav, zato jih ne poslušam. Verjetno so še pod stresom, si mislim. Tanja jih utiša. Gladki plošči sledi previs, pod katerim je preduh, skozi katerega piha ledeno hladen veter. Če mi v plošči postane vroče, me tukaj ohladi sapa iz osrčja gore. Previsu sledi še tridesetmeterska zajeda. Izpostavljenost je tudi tu izredna in navdušujoča. »Kako bo z Miho tukaj?« pomislim med plezanjem. Saj ni težko, varovanja pa tudi ni. Zatikam, kolikor se da in naročim Tanji in Sandiju, naj vsa varovala puščata v steni. Tudi sidrišča pustimo narejena za obe navezi, ki nam sledita. Tako bo do vrha, da bomo le čim prej zunaj. Na razu sem. Naredim sidrišče in varujem. Miha mi sledi in takoj mi je lažje, ko se vpne v sidrišče pod nami. To je bil njegov prvi raztežaj ki ga je vodil. Pogledam na uro, ki kaže že krepko čez peto. Še dva raztežaja pa nas ločita do roba stene. Počasi, počasi se mu bližamo. Samo gor, gor si mislim in

plezam naprej, ko vidim, da mi Miha sledi. Arno čuti čedalje večje bolečine, stiska zobe in pleza z nami. Sedaj je naklonina popustila in težo prenaša na zadnji del stopal. S tem pa bolj obremenjuje pete. Smili se mi, ampak ven moramo, zato se mu ne posvečam prav dosti.

Močno razbita grapa nas pripelje na razkošno livado vrh Trapeza. Kot bi stopil v nebesa. Uro kasneje smo skupaj na vrhu vsi srečni. Arno, naš plezalni ata, junak današnjega dne si! Mihi smo na vrhu krepko stisnili roko, sam pa sem mu obljubil še precejšnjo mero udarcev na krstu. Ob osmi uri zvečer Arna pobere helikopter GRS. Razočarano so gledali tečajniki za njim, saj so bili prepričani, da vzame s seboj tudi njih. Jaz pa vem, da se bo današnja tura končala šele naslednje jutro. Zato pa le pojdimo čim prej v dolino, naravnost v službe – z veliko novo izkušnjo v žepu.

Čestitam vsem za opravljeno turo, tečajnikom Mihi, Sandiju, Boštjanu in Tanji. Starejšima pripravnikoma Miču in Gricu, ki sta kot zadnja potrpežljivo čakala, da se premaknemo naprej, in Arnu, ki je kljub zelo neprijetni poškodbi stisnil zobe in vztrajal vse do vrha.

Plezali smo 5. 7. 2015, v Velikem Draškem vrhu, smer DKV, V, 500 m.

Peter Sotelšek

V Velikem Draškem vrhu

Leto 2015 je bilo pestro. To leto sem se končno lahko vpisal v alpinistično šolo, da si pridobim potrebno znanje za varno naskakanje gora. Pred dvema letoma sem bil povabljen, da se je s prijatelji udeležim šole, a zaradi službe nisem imel dovolj prostega časa. Z novo službo pa so prišli tudi prosti vikendi in veliko sem jih izkoristil za plezanje. Počasi sem spoznaval ostale člane kluba in spoznal, da nas je pravzaprav zelo veliko, vendar smo različno aktivni. Prisoten sem bil skoraj povsod: tabori Paklenica, Slatna, Darnelj in vse smeri, ki smo jih pod vodstvom Petra Sotelška plezali v sklopu šole. S klubskimi prijatelji je bilo vedno prijetno, vsi so prijazni in skrbni, zato mi je klub postal druga družina.

Najbolj pestro pa je bilo plezanje smeri DKV v Velikem Draškem vrhu. Dan se je začel povsem običajno, odhod v jutranjih urah, vožnja proti Julijcem, dostop, smeh, fotkanje, priprave pred vstopom v smer in končno – lahko začnemo. V prvi polovici smeri ni bilo težav, potem pa se je zgodilo. Arno, ki sem ga varoval, je padel. Bil je že kar visoko, v naslednjem trenutku pa malo nad nama z Boštjanom, ki je bil z mano

pripet v sidrišče. Arna sem vprašal, če je v redu in rekel mi je, da ni hudega in bo lahko nadaljeval. Odplezal je raztežaj do konca. Ko sva prišla do njega, smo se pogovorili in povedal je, da ga bolita gležnja. Dogovorili smo se, da navezo prevzamem jaz. Peter, Tanja in Sandi, ki so plezali kot prvi, nas počakajo na koncu raztežaja, za nami pa sta še Grico in Mičo. Ko pridemo do njih, je bil najbolj zaskrbljen Peter. Večkrat me je vprašal, če bom lahko vodil navezo do vrha. Seveda. Tako sem prišel do priložnosti, da v zadnjih raztežajih plezam v vodstvu. Ko izplezamo, je čutiti olajšanje in veselje in celo Arno je prepričan, da bo lahko sestopil sam. Vendar po nekaj metrih hoje navzdol je spoznal, da so bolečine premočne. Peter je poklical gorske reševalce, ki so Arna dvignili v helikopter in odleteli v bolnišnico na pregled. Veseli smo bili, da smo rešili problem sestopa za Arna. Nas pa je ta dolg sestop še čakal. Do avta smo prišli že v trdi temi in precej utrujeni. Na poti domov smo se ustavili v bolnišnici, kjer se nam je pridružil Arno in povedal, da nima nič zlomljene-ga. Še eno olajšanje. Domov smo prispeli v jutranjih urah.

Konec dober, vse dobro. Vedno bi lahko bilo boljše ali slabše in povsod so če-ji. Nauk, ki sem ga odnesel iz tega dogodka, je, da je zelo pomembno, da je varovalec pozoren in nima prevelike »šlinge«. Kjer je stena položnejša – manj kot 90 stopinj, lahko soplezalec pade z nogama na steno oziroma tla, preden ga vrv ustavi.

Miha Kozmus

Dve desetletji pozneje

Mato je kot vino ... (Foto: Roman Strmšek)

Neverjetno je, kako se svet hitro spreminja in z njim tudi mi. Ne samo to, da smo starejši, ampak se spremembe dogajajo na vseh področjih našega življenja. Kapitalizem daje tempo našemu življenju, tekma za denar in gospodarsko rast, ki ji ni in ni konca. Bogastvo, ki se ustvarja, je namenjeno le peščici ljudi, od ostalih nas se zahteva, da

delamo več in več, večinoma smo v službah pod stresom. Delamo večkrat cele dni, tudi ponoči, med prazniki in vikendi. Pa se večkrat vprašam – zakaj? Vse to, kar imamo, je le iluzija neke varnosti. Brez prihodkov bi kmalu ostali brez vsega. Če dobro pomislim, da brez denarja niti več ne znamo živeti, postali smo tehnološki odvisneži.

Sprašujem se zato, ker kljub vsemu, kar imam, ne morem kar tako oditi tja, kamor si želim in kjer sem jaz tisti čisto pravi jaz. Tisti avgustovski četrtek je bil eden redkih dni, ko sem imel prosto in tudi pravšnji za plezanje klasičnih smeri v velikih stenah. Smer takega formata, kjer potrebuješ stabilno vreme, dolg dan in toplo poletje je tudi Ašenbrener v Travniku. Je ena večjih klasik pri nas, 800-metrski zid severne stene je dobesedno postavljen pokonci in že pogled nanjo me kar malo stisne.

Minilo je točno dve desetletji, odkar sem nazadnje bil v tej steni, celo v isti smeri, samo takrat z drugim soplezalcem. Nedvomno sem bil takrat precej »zelen«, saj sem plezal šele drugo leto, vendar sva z Bojanom Kurinčičem tisto poletje splezala kar nekaj klasik, in sicer DKV v Draškem vrhu, Zmaja v Ojstrici in Helbo s Čopom v Triglavu. Takrat je bil to zame kar podvig, saj še nisem imel veliko izkušenj, zato pa jih je toliko več imel Bojan in skupaj sva bila kar dobra naveza.

Tokrat se v steno podajam z prijateljem iz Kranja, Romanom. Spoznala sva se na družinskih taborih in od takrat kar redno skupaj plezava. Zdi se mi, da sem jaz njemu tisto, kar je bil Bojan meni pred toliko leti, pa čeprav je Roman neprimerno bolj izkušen kot jaz v tistih zgodnjih letih.

Za dostop si izbereva Tamar, vendar spoznava, da je to napaka, saj je Planica sedaj gradbišče in z avtom se ne da več do koč. Pot se nama tako kar malo podaljša in sonce je že precej visoko, ko iščeva pravo pot po strmih travah do vznožja stene. Ker je že toliko let mimo, se niti ne spomnim več,

kako je bilo tukaj prvič. Spodnji del stene odplezava nenavezana in imava kar nekaj sreče, saj se nad nama vsuje prava kano-nada, ki jo je najbrž sprožila naveza pred nama. Zgoraj, ko se stena postavi pokonci, se tudi midva naveževa in plezava tako vsak s svojimi mislimi in občutki. Ko prideva do prvega kamina, se mi začnejo odstirati spomini in spomnim se kamina, ki je bil takrat moker in sem ga plezal, tako kot zdaj, v vodstvu. Takrat se mi je zdel precej težek, neprimerno bolj kot sedaj. Gotovo je bil vzrok mokra skala, sedaj je pač vse suho in plezanje je en sam užitek. Tudi v nadaljevanju je plezanje tekoče, le ko pride kakšna prava šestica, se meni ali Romcu hitrost malo zmanjša. Ja, tiste šestke se v vseh teh letih niso nič spremenile in še vedno so vredne svoje težavnosti. Tako kar hitro doseževa vrh, kjer pa na srečo srečava še znance, ki nas z Vršiča zapeljejo nazaj v Planico.

Po dobrih treh desetletjih plezanja se sprašujem, če sem kaj boljši, če so mi izkušnje dale kaj modrosti in kaj sem se sploh naučil v vseh teh letih. Takrat, na začetku sem veliko plezal, neprimerno več kot sedaj, zato sem tudi plezal zelo dobro, mogoče celo bolje kot sedaj. Imel sem tudi priložnost, da se še malo bolj približam vrhunskemu alpinizmu, toda stvari so se zasukale tako, kot so se, nekakšnega preboja med elito nisem nikoli naredil, zato sem ostal v nekem povprečju, ki mi ga še vedno uspe držati, pa čeprav z veliko manj časa. So pa verjetno tudi izkušnje tiste, ki mi pri tem pomagajo.

Matej Zorko

Obertauern

Razmišljam, o čem bi pisal. Odpiram mape v računalniku in gledam slike. Ugotovim, da ima največ map naslov Obertauern. Odločim se, da prilepim nekaj slik in napišem par besed o smučišču, ki je dobre tri ure vožnje iz Posavja in običajno ponuja odlično smuko od decembra do maja. Tudi takrat, ko je drugod bolj slaba zima. Ko se vozim iz Slovenije, je velikokrat še na Katchbergu vse zeleno, čez pol ure pa že stojim do kolen v pršiču.

Vas je približno 1700 metrov nad morjem, okoliški hribi pa okoli 2500. Smučišče ima 100 kilometrov urejenih smučarskih prog, predvsem pa veliko terena za prosto smučanje. Poleg dnevnih kart imajo tudi točkovne. Tako lahko s kombinacijo uporabe žičnic in hoje za ceno enodnevnih karte res veliko smučamo ves vikend.

Nekateri spusti se končajo nekaj kilometrov nižje v vaseh Untertauern ali Tweng. Za

Do kolen v pršiču (Foto: Igor Dular)

prevoz nazaj na smučišče samo počakamo na brezplačen avtobus, ki vozi vsake pol ure.

Ker pa je to prispevek za bilten alpinističnega kluba in naj ne bi izgledal čisto turističen, naj povem, da bližnja okolica ponuja tudi številne lepe turne smuke. Za tiste, ki ne marajo žičnic in avtobusov.

Igor Dular

Teško primerljivi prizori (Foto: Igor Dular)

Lepotica Julijcev

Vsakoletna mantra nas – alpinistov, ki smo že nekoliko v letih – je, kako se čim bolje pripraviti za plezanje v poletni sezoni. Tako sem tudi letos poskušal izkoristiti vsak trenutek prostega časa za trening v Armeškem, če pa je bilo vreme slabo, sem se obešal na svoji stenci v garaži. Do junijske Paklenice sem se ravno toliko natreniral, da sem si upal iti plezat smeri z oceno okoli 6a. To seveda pomeni, da si v hribih ravnino ne morem privoščiti, da naprej plezam šestice. Kot po navadi pa poletje hitro pride in se še hitreje poslovi in pravih priložnost za plezanje v hribih ni veliko. Da letošnja sezona ni šla kar tako mimo mene, je poskrbel Nejc, ki me je pravočasno pobaral: »Ali bi šla kaj splezat? V Mrzlih vodah še nisva bila in lahko bi šla preplezat eno lepših smeri v Julijcih – Krobath-Metzger.« Da je svoje vabilo še bolj podkrepil, mi je na mail poslal nekaj opisov, ki so smer nadvse hvalili. Ker se je obetal zelo lep konec tedna, izgovorov ni bilo več in odločitev je padla.

Ker oba težko vstajava sredi noči, sva se odločila, da se v Julijce zapeljeva že v petek zvečer. Kot zanimivost pa mi je Nejc povedal, da je dolina zaprta za promet in naj bi lahko vzela s sabo še kolesi, tako da si dostop malo skrajšava. Ko sva se pozno zvečer pripeljala do odcepa v Riofreddo, sva se iz radovednosti zapeljala po dolini kljub znaku, da je promet prepovedan. Prevozila sva par strmih klancev in na prvem možnem obračališču obrnila. Ugotovila sva, da bo jutranji vzpon kolesarsko kar

zahteven. Ker so avgustovske noči že precej vlažne, sva si prenočišče uredila v avtu. Po ne preveč dobrem spancu in lažjem zajtrku sva sedla na kolesi in pognala v noč.

Po že znanih klancih nama gre kar dob-

S kolesom pod steno (Foto: Nejc Pozvek)

ro. Dolina se v nadaljevanju položi in ob prvem svitu prav uživam ob poganjanju kolesa proti mogočnim vrhovom, katerih ostri grebeni se čedalje bolj jasno izrisujejo nad nama. Romantike je kmalu konec, saj se pred nama pokažejo tisti pravi klanci, ko lahko razmišljam le še o pravem tempu, da se že pred vzponom čisto ne spumpam. Ko klanec postane prestrm, skušam razjahati kolo, pa mi ne uspe, kot bi želel. Prevrnem se na kolo in zvijem menjalnik. Nejc se odpelje naprej in niti ne opazi mojih težav. Skušam se iti mehanika in premikam ketnco in ravnam menjalnik. Po nekaj poskusih mi uspe, sem pa čisto šmirast, kar mi da še kar nekaj dela, da si očistim roke. Na srečo se pešačenje ob biciklu kmalu konča. Kolesi skrijeva za mogočen balvan in nadaljujeva po prečudoviti potki, ki se vije najprej

po gozdu, nato pa naju kmalu privede v zatrep doline pod mogočne vršace, ki že sijajo v prvi sončnih žarkih.

Opazujem severni raz Trbiške Krniške špi-ce, kjer se vije najina smer in si zamišljam, kje vse so speljani prehodi v tako strmi steni. Po slabi uri hoje je čas, da jih začneva tudi sama iskati. Prvi raztežaj še presolirava, potem pa mi Nejčeva ideja o soliranju prehoda čez slabo štirico nad čisto odprto steno ni več všeč. Naveževa se in takoj mi je lažje pri srcu. Ravno, ko se lotiva prvega raztežaja, se steni bliža nova naveza. Prvi, ki pride pod steno, me pokliče po imenu. Spoznam ga po glasu, Edvin in Stanka sta, sledita pa jima še njuna kolega. Edo pove, da gredo plezat isto smer kot midva. No, pa ne bova čisto sama, kot je kazalo zjutraj. Nejc kmalu zakliče, naj podrem varovanje in čas je, da se tudi sam lotim prečke, ki je pred mano.

Ker od lanskega leta nisem plezal v pravih hribih, me je kar močno skrbelo, kako

bo šlo in ali bom zmožel plezati smer tudi naprej. Zadnje čase večkrat razmišljam o plezanju, o smislu tega raziskovanja nekoristnega sveta in zdi se mi, da če ne plezam v vodstvu, to ni več tisto pravo in da je takrat potrebno razmišljati o zaključku.

Skala na začetku še ni tista prava - dolomit-ska, ki jo obljublajo opisi smeri, zato sem previden in kar vesel, da Nejc spleza prvi težji raztežaj. Tudi kamin, ki je po navadi moker, pripada njemu. Kljub temu, da ima na ramenih ruzak, kamin zlahka zmore in tudi sam nimam nobenih težav. Potem pa se stena zares postavi pokonci, z vertikalo pa se kvaliteta skale popravi. Sedaj sem že vplezan in lahko se spopadem s težji raztežaji in kar vesel sem, da pridem na vrsto za vse najlepše in tudi najtežje. Nejc pa dobi tiste, ki so bolj orientacijsko zahtevni. Plezava tekoče in kar prehitro sva v lažjem svetu. Razveževa se in nadaljujeva proti vrhu smeri, ki se zaključí na vrhu raza pred polico, ki prečka celotno ostenje in je tudi najlažja za sestop z gore. Odločiva se

za raziskovanje in plezava naprej, da bi prišla čisto na vrh. Ko že misliva, da sva ga dosegla, pred nama zazija prepad in na drugi strani strma stena, ki pripelje na prvi vrh. Nejc je še pripravljen na avanturo, sam pa malo brezzam in ga pregovorim, da se vrneva na izstopno polico. Splezava kakšnih 150 metrov navzdol in po polici pobegnava iz stene. Sestop je res divji in prav uživam v vsakem metru, ko se približujem dolini. Pot mi seveda olajša moj sine, ki nosi večji del opreme in meni prepusti le eno od vrvi. Ko prideva pod ostenje, se potrudi še do ruzaka, ki sva ga pustila pod smerjo in mi prinese palice, ki mi še olajšajo sestop. Med povratkom dobro vidiva v smer, kjer opaziva tudi Edvina s soplezalci. Ravno so v orientacijsko najbolj zahtevnem delu, kjer je prej Nejc tako dobro rešil uganko. Zakričiva jim, da je potrebno

plezati najprej malo navzdol in potem čisto vodoravno na raz in jim tako pomagava, da se lažje rešijo iz težav.

Nadaljujema s sestopom in ko si natočiva še vsak svojo flašo hladne in bistre vode, se zavaliva na sonček in pojeva preostanke hrane, ki jo najdeva v nahrbtnikih.

Bilo je tako lušno, da sva se kar težko odpravila naprej. Po krajšem sestopu pa naju je čakal še težko pričakovani spust s kolesi po prečudoviti dolini, ki se nama je šele sedaj pokazala v vseh svojih lepotah. Spust do avta je minil v lepi vožnji po gozdu in nato med dišečimi travniki. Še posebno fajn je bilo, da ni bilo potrebno pešačiti, saj so bile noge že kar precej utrujene.

Plezala sva smer Krobath-Metzger, V-, 550 m; za plezanje pa sva porabila dobre štiri ure. Lahko bi rekel, da je bila kratka in sladka in da mi je dala energijo, da se bom zopet pripravljaj na novo plezalno sezono. Pa še misel, ki sem jo snel z neta in pove veliko tudi o mojih občutkih: »Gore so ljubezen za vse življenje. Če jo imaš, vedno najdeš smisel v vsakem početju, tudi v dolini.«

Gorazd Pozvek

SVET SO STENE ...

Posavski alpinistični klub

... PAK SMO LJUDJE

